

BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
STRATEJİK ARAŞTIRMALAR MERKEZİ

PANEL

“CUMHURİYETE YÖNELİK TEHDİTLER”

22 Mart 2007

ACILIS KONUSMALARI

Prof. Dr. M. Selçuk USLU

Başkent Üniversitesi
Stratejik Araştırmalar Merkezi Müdürü

Prof. Dr. Mehmet HABERAL

Başkent Üniversitesi Rektörü

PANEL YÖNETİCİSİ

Prof. Dr. Alpaslan IŞIKLI

Ankara Üniversitesi SBF
Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölüm Başkanı
TÜMÖD Genel Başkanı

PANELİSTLER

Prof. Dr. Birgül AYMAN GÜLER

Ankara Üniversitesi SBF
Öğretim Üyesi

Doç. Dr. Emin GÜRSES

Sakarya Üniversitesi
Uluslararası İlişkiler Bölümü Öğretim Üyesi

Vural SAVAŞ

Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcısı

Hasan KUNDAKÇI

Emekli Korgeneral

Tarih: 22 Mart 2007 **Saat:**14.00

Yer: Başkent Üniversitesi Bağlıca Kampusu Prof. Dr. İhsan Doğramacı Konferans Salonu Eskişehir Yolu 20.Km. ANKARA

Tel:0312- 234 14 11 ; **Faks:** 0312 234 15 46

<http://sam.baskent.edu.tr> **E- Posta:** sam@baskent.edu.tr

SUNUCU- Değerli konuklar; Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi tarafından Prof. Dr. İhsan Doğramacı Konferans Salonunda düzenlenen “*Cumhuriyete Yönelik Tehditler*” konulu Panele hepiniz hoş geldiniz.

Panelin açış konuşmalarını yapmak üzere Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi Müdürü Prof. Dr. Sayın Selçuk Uslu’yu kürsüye davet ediyorum.

Prof. Dr. SELÇUK USLU (Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi Müdürü)- Sayın Rektörüm, sayın konuklar, çok değerli meslektaşlarım, öğretim üyesi arkadaşlarım, sevgili öğrenciler; hepinizi saygıyla selamlıyorum. Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi’nin düzenlemiş olduğu bir toplantıda yine beraberiz. Konumuz, *Cumhuriyet’e Yönelik Tehditler* var mı, yok mu; varsa nelerdir, yoksa ne değildir?

Sayın konuklar; toplantıyı açmadan önce bir iki şey söylemek istiyorum. Bildiđiniz gibi, Cumhuriyet’e ulaşılması, yıllarca süren mücadeleler ve vatanın her köşesini kanlarıyla sulamış olan aziz şehitlerimiz sayesinde gerçekleşti. Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk, Nutuk’ta devletimizin kuruluş felsefesini ve Cumhuriyetimizin esaslarını belirlemiştir. Bağımsızlığını kazanan Türk Milletini medeni dünyada laik olduğu yere getirmek ve Türkiye Cumhuriyeti’ni, sarsılmaz temelleri üzerinde daha da güçlendirmek, Ulu Önderin Cumhuriyeti emanet ettiği Türk gençliğinin görevidir. Bizler, “*Ey Türk gençliği; birinci vazifen, Türk istiklalini, Türk Cumhuriyetini ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir*” diye Atatürk’ün bu sözlerini bizzat dinleyen, onu gören dedelerimiz kadar şanslı olamadık. Ancak dünün gençleri, bugünlerin yetişkinleri olarak bizler, acaba üstümüze düşen görevleri yeterince yapabildik mi? Bunu bir sorgulamamız lazım. Bugün öğretim üyeleri olarak bizim yetiştirdiğimiz öğrencilere, gençlere Cumhuriyet kavramını gerektiği gibi anlatabildik mi? Bunların hangi bedelle kazanılmış olduğunu onlara açıklayabildik mi? Cumhuriyetin muhafazası ve ilelebet müdafası için gerekli olan bilinçle donanımları için gereken eğitimi onlara verebildik mi? Kemalist felsefeyi acaba yeterince açıklayabildik mi? Acaba bugün Ulu Önderin gençliğe emanet ettiği Cumhuriyet, gerektiği gibi korunmakta mıdır; yoksa Atatürk’ün dediği gibi Türk Milletini bu hazineden mahrum etmek isteyen, istiklal ve Cumhuriyetimize kasteden dâhili ve harici bedbahtlar mevcut mudur?

Efendim, Anayasamızın 2'nci maddesi şöyle der: “*Demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti.*” Son zamanlarda biliyorsunuz, bazı kesimlerde laikliğin yeniden tanımlanması diye bir şey çıktı karşımıza. Efendim, laikliğin tanımı bellidir, senelerden beri süregelen tanımdır. Bu daha hâlâ öğrenilmediyse, bundan sonra yapılacak tanımlar da kanımca geçersizdir, zorlamadır.

Bir başka konu, Misak-ı Milli hudutları; bazı cephelerde, bazı taraflarda bazı kişilerce üniter devletten vazgeçilip federatif bir sistem önerileri ileri sürülmeye başlandı. İkinci Cumhuriyet diye bir kavram ortaya atıldı. Cumhuriyet'in ne olduğunu biliyoruz arkadaşlar ve bu nasıl elde edildi, onun da farkındayız. Cumhuriyet'in numaralandırılması, Sayın Kongar'ın dediği gibi Fransızlara özgü bir şey, bize değil. Bizim bir tane Cumhuriyetimiz var ve onu korumakla mükellefiz.

Eğitim birliği, tevhidi tedrisat, bugün buna yönelik de birtakım tehditler var. Bugün gazetelerde okuyorsunuz, genç beyinlerin bilimsel olmayan, bilime dayanmayan bir sürü hurafelerle kafaları dolduruluyor. Geçenlerde hepimizin hatırladığı, gazetelerde okuduk, Kütahya Üniversitesi'nde bir yardımcı doçentin eşi; yardımcı doçent, öğretim üyesi, bilime açık bir insan. Hanımefendi kendisini peygamber ilan etti. Etsin, o beni hiç ilgilendirmiyor, ama beni esas üzen taraf, bu hanımefendinin evinin kapısında kuyrukların oluşması, ben bunu anlayamıyorum. Tek açıklaması var değerli konuklar: eğitimsizlik ve cehalet. Özellikle eğitimde yozlaşma söz konusu ve bu özellikle yapılıyor gibi geliyor bana; çünkü karşınızda ne kadar cahil insan varsa, onları ipe sapa gelmez hurafelerle aldatmak çok daha kolay olur. Analitik bir düşünceye yapamazsınız, doğru mudur, eğri midir?

Bir başka konu; ekonomi IMF'ye bağlı, dış politika Avrupa Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri, ne önerirlerse ona göre bir yol tutuyoruz. İçerideki mevzuat düzenlemelerini kendi ülkemizin ihtiyacı olduğu için değil, Avrupa Birliği önerdiği için yapıyoruz. Böyle bir şey olabilir mi değerli konuklar? Geçen gün gazetelerde okuduk; bir bakan, “Avrupa standartları olsa, rögar delikleri olmazdı” diyor. Öyle şey olur mu, bu laf edilebilir mi? Bu en basit bir şey kardeşim, ihmalden başka bir şey değil, dikkatsizlikten başka bir şey değil.

Sınırlarımıza yönelik birtakım tehditler var. Örneğin Barzani diye bir şahsiyet, düne kadar Türk devlet büyüklerinin karşısında esas duruşta olan bir insan, bugün Türkiye'ye yönelik tehditkâr birtakım laflar etmekte. Diyarbakır'da bir zat, “Kerkük'e

müdahale olursa, biz bunu Diyarbakır'a yapılmış sayarız" diyor. Nedir değerli konuklar, nasıl bu laflar edilebilir, nereden bu cesaret geliyor bu insanlara?

Peki, bunlar tehditse, ne olacak? Hiçbir şey de olmayacak değerli konuklar. Sizler, bizler, bizim gibi düşünenler burada olduğu sürece, bunlar da gelip geçecek, Türkiye yine gücüyle dünyada yerini alacaktır, benim inancım budur.

Hepinize saygılar sunuyorum.

SUNUCU- Prof. Dr. Sayın Selçuk Uslu'ya konuşmalarından dolayı çok teşekkür ediyoruz değerli konuklar.

Yine açılış konuşmalarını yapmak üzere Başkent Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Sayın Mehmet Haberal'ı kürsüye davet ediyoruz.

Prof. Dr. MEHMET HABERAL (Başkent Üniversitesi Rektörü)- Değerli konuklar; hepinize çok teşekkür ediyorum.

Başkent Üniversitesi'nin Stratejik Araştırmalar Merkezi, hep buradan söylediğim gibi, ülkemizin özellikle geleceğiyle ilgili konuları hep gündeme getirmek durumundadır. Esasen üniversite olmanın da gereği budur ve Başkent Üniversitesi olarak da biz, bu görevimizi nasıl ki bugüne dek yapıyoruz, bundan sonra da bir tek yüce Allah'tan çekinerek yolumuza yine devam edeceğiz.

Bu toplantılar gerçekten birçok yönüyle çok önemli. Biraz önce, yani toplantı öncesi değerli panelistlerle kısa bir görüşme yaptım. Onlara dedim ki, "Bu toplantılar, bir yerde bilimsel bir toplantıdır, bilgi kazanma toplantısıdır, bu doğru. Ama bir başka özelliği var: Bu toplantılar, bir bakıma sosyal bir toplantıdır, bir yerde kültürel bir toplantıdır. Çünkü bu toplantılar vesilesiyle birbirini uzun zaman göremeyen insanlar bir araya gelebiliyorlar ve rahatlıkla ülkenin meselelerinin veyahut da konularının daha detaylı tartışılmasını sağlıyorlar." Gerçekten bu yönüyle de çok önemli. Ayrıca bir bakıma eğer bu toplantı yurtdışında olsaydı, o zaman bir nevi turistik toplantı da olacaktı; akın akın insanlar toplantılara gider ve hani hem oraları görürler, hem de gereğini yaparlar. Tabii bu toplantılar benim yönümden zaman zaman çok daha özellik arz eder ve bu toplantılara beni yetiştiren hocalarım da zaman zaman katılıyorlar. Mesela bugün onlardan bir tanesi burada, Sayın Prof. Dr. Ayhan Okçuoğlu'ydu o zaman, şimdi Çavdar.

Ben kendisine gerçekten çok teşekkür ediyorum. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Pediatriye çocuk stajı yaparken Sayın Çavdar benim Hocamdı, çok şükür ki bugün de aramızda. Biliyorsunuz, TÜBA diye bir bilimsel organizasyonumuz var, Sayın Çavdar o organizasyonun hem kurucusuydu, hem de uzun süre Başkanlığını yaptı. Dolayısıyla bugün benim için de daha bir ayrı özellik arz ediyor. Kendilerine gerçekten teşekkür ediyorum.

Tabii sizlere özellikle teşekkür ediyorum. Burada hemen hemen her toplantıya gelen İsmet Ağabey (İsmet Sezgin); gerçekten hiç bıkmadan, usanmadan bu toplantılara geliyor. Değerli eski bakanlarımız, hepiniz bu toplantılara gerçekten böyle yorulmadan geliyorsunuz. Tabii bunlar, her biri bizim için, bu organizasyonlar için âdeta bir enerji kaynağı oluyor. O nedenle sizlere tekrar tekrar çok teşekkür ediyorum. Tabii bu, bana göre bir bakıma vatandaşlık görevi de oluyor.

Değerli konuklar; aslında arkadaşlarım birtakım konuları bana getirirler, bunlardan bir tanesi de Cumhuriyete yönelik tehditlerdi. Şunu peşinen söyleyeyim ki, bizim ülkemizi, bizim Cumhuriyetimizi yüce Allah'tan başka hiçbir güç tehdit edemez. Tabii birtakım faaliyetler, hani saman alevi olur ya, saman bittiği zaman o alev de biter, onun gibi. Elbet ki ülkemizin konumuna bağlı olmak üzere, yine buradan zaman zaman ben söylüyorum, benim ülkem Ortadoğu'da bir vahadır ve bu tarih boyunca hep başkalarının âdeta gözdesi olmuştur. Bu tarihte de böyle olmuştur, bugün de böyledir. Tabii gözde olduğunuz zaman, elbet ki talipliniz çok olacaktır. Tabii tarihe baktığımız zaman, maalesef bugün de olduğu gibi, özellikle Osmanlı İmparatorluğu döneminde bu vaha nedeniyle çok sıkıntılar yaşandı ve nihayet o koca Osmanlı İmparatorluğu ancak Atatürk, arkadaşları ve aziz şehitlerimizle Misak-ı Milli hudutlarına kadar korunabildi ve bize emanet edildi. Burada gerçekten bizim için sıkıntı olabilecek, acaba biraz önce Uslu arkadaşımın söylediği gibi, o birtakım bizim Misak-ı Milli hudutları dışındaki güçlerin yaptığı işler mi; kesinlikle hayır. Eğer öyle olsaydı, o zaman hani Ankara'da yorgunluk kahvesi içmeyi planlıyorlardı ya, sonradan kendilerine "Ege'nin suları, ancak siz bunu içebilirsiniz" denildi ya, bu bir tarihi dersti, ama ne yazık ki bu tarihi dersten ne o organizasyonu yapanlar, ne de o organizasyonun maalesef Osmanlı İmparatorluğu'nun içinde bulunan yandaşları ve üzgünüm ki, bugün de zaman zaman onları benim ülkem içinde görmek, en azından öyle bir izlenim almak hakikaten benim yönümden fevkalade üzücü oluyor. Onlar mı bizi tehdit edecekler; kesinlikle asla. Onlar çok iyi biliyorlar ki,

gerek meydanlarda, meydan savaşlarında, gerekse masa başında, özellikle tarihteki masa başında bunu başaramadılar.

Yalnız, bugün çok iyi bir silah kullanıyorlar değerli konuklar; o da maalesef para gücü ve bugün benim ülkemde üzümlere belirteyim ki, âdeta bir Truva Atı yaratılmaya çalışılıyor. Esas bana göre tehdit budur değerli konuklar. Esas tehdit, eğer tehdit olarak kabul ediyorsak, ülkemizin içerisinde bulunan bazı kişilerin tarihimizi bilmemiş olmasıdır. Esas eğer tehdit düşünüyorsak değerli konuklar, toplumumuzun bir grubunun maalesef Cumhuriyetimizin ilkelerine ve Atatürk ilkelerine ya inanmamış ya bilgisizlikleri nedeniyle göremezlikten veya bilgisizliklerinden kaynaklanmış olabilir ki, bunlar bugün zaman zaman ülkemiz için sıkıntı yaratıyorlar. Bana göre, esas eğer tehdit düşünüyorsak, o ki bütün bu olaylar karşısında biz eğer suskun duruyorsak, -hani halk arasında bir atasözü var ya, “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyorsak, ki maalesef zaman zaman bunu yaşıyoruz, esas tehdit olarak bunu kabul etmemiz lazım, yani kendi içimizi, dışarısını değil.

Hep şikâyet ediyoruz değerli konuklar; nerede konuşursak konuşalım, hepimiz hep şikâyet ediyoruz. Peki, icraat ne, öneriniz ne, ne yapıyoruz? Ben inanıyorum ki, birtakım insanlar dün, bugün, belki de yarın da aynı şey olacak, bir bakıma bilgisizlikleri nedeniyle, bir bakıma o biraz önce söylediğim gibi, yandaşlık yaptığı grupların veyahut da kişilerin destekleriyle, bir bakıma kendi felsefelerinin yerleştirilmesi bakımından değişik şekilde davranabilirler. Ama biz ne yapıyoruz, biz şikâyet edenler ne yapıyoruz? Esas önemli olan o. O kanlar pahasına, canlar pahasına kazanılmış bu toprakları çok güzel satıyoruz, en güzel yerleri satıyoruz, bankaları satıyoruz. Peki, biz ne yapıyoruz, biz ne diyoruz, biz üniversiteler ne yapıyoruz? Özellikle “biz üniversiteler” diyorum; çünkü ben hep şunu söylüyorum, buradan zaman zaman söylüyorum, bütün toplantılarda aynı şeyleri söylüyorum: Ülkemizde elbet ki birçok insanın mazereti olabilir, ama üniversitelerin, biz öğretim üyelerinin asla mazereti olamaz. Çünkü üniversiteler, hani hep söylüyorum, Sayın Demirel geçmişte bunu söylemişti bana, “üniversiteler ülkelerin deniz feneridir.” Biz üniversiteler, gerçekten ülkemizin deniz feneriyiz, bir bakıma öncüleriyiz. Öncüler he zaman tehlikeyle, eğer var ise, karşı karşıya olmak durumundadır, bu da onlar için bir gurur vesilesidir. Gazi olmak, gaziliğin onurunu taşımak, elbet ki bir bedel karşılığıdır. Eğer bunu düşünmüyorsak, bu gücü kendimizde göremiyorsak, o zaman hiçbir anlamımız olamaz değerli konuklar.

Dolayısıyla özetle, eğer bir tehdit düşünüyorsak, onu önce kendi içimizde düşünmek zorundayız, toplumumuzun içerisinde düşünmek zorundayız. Eğer bizim toplumumuz bugün olduğu gibi, Atatürk ilkeleri, Cumhuriyetin ilkelerine inanarak yoluna devam ederse, ki yine söylüyorum, yokluklardan bugüne gelmiştir. Yine Atatürk'ün söylediği gibi, asrın medeniyet düzeyini benim ülkem yakalamıştır, şimdi onu aşmanın heyecanı içerisinde. Bu yolda yürürken, bizi bir tek yüce Allah durduracak, onun dışındaki tehditlerin değil bize engel olmak, gölge bile olmaya güçleri yetmeyecektir.

Hepinize çok teşekkür ediyorum, panelist arkadaşlara da başarılar diliyorum.

SUNUCU- Prof. Dr. Sayın Mehmet Haberal'a konuşmalarından dolayı çok teşekkür ediyoruz.

Değerli konuklar; paneli yönetmek üzere Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölüm Başkanı ve Tüm Öğretim Üyeleri Derneği (TÜMÖD) Başkanı Prof. Dr. Sayın Alpaslan Işıklı'yı buraya davet ediyorum. Diğer panelistleri de takdim edeyim: Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Sayın Birgül Ayman Güler, Sakarya Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü Öğretim Üyesi Doç. Dr. Sayın Emin Gürses, Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcısı Sayın Vural Savaş ve Emekli Korgeneral Sayın Hasan Kundakçı.

Sözü Prof. Dr. Sayın Alpaslan Işıklı'ya bırakıyorum değerli konuklar.

OTURUM BAŞKANI (Prof. Dr. Alpaslan Işıklı)- Değerli izleyenler; Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi, bugün çok önemli bir etkinliğe daha imza atmış bulunuyor. Gerçekten de günümüzün olağanüstü ölçüde, yaşamsal denilecek ölçüde önemli bir konusunu burada sizlerle ve ekranlarının başında bizleri izleyen değerli izleyicilerle birlikte incelemek fırsatını bulacağız. Konu çok önemli ve bu konunun önemiyle mütenasip katılımcılarla birlikteyiz huzurunuzda. Her biri kendi birikimleri, kendi uzmanlık alanları açısından bu önemli konuya ışık tutacaklar.

Cumhuriyet konusu, önemli bir konu, kuşku yok. Cumhuriyet'e yönelik tehditler de o ölçüde önemli. Cumhuriyet'e yönelik tehditlerin önemi, bizim Cumhuriyetimizin son derece istisnai özelliklerinden kaynaklanıyor. Yeryüzünde tarih boyunca ve

günümüzde değişik cumhuriyet örneklerinin olduğunu biliyoruz. Cumhuriyet sözcüğünün, kavramının değişik anlamlar içerdiğini, değişik anlamlara gelecek biçimde kullanıldığını da biliyoruz. Bizim Cumhuriyetimizin bunlar içerisinde ayrıcalıklı diyebileceğim, çok büyük rahatlıkla ayrıcalıklı demem gereken bir yeri var. Bizim Cumhuriyetimizin önemi, sadece ülkemizle, Türkiye’imizle sınırlı olmayan bir boyut taşıyor olmasındandır. Bizim Cumhuriyetimiz, 1922’lerde Atatürk’ün, Büyük Önderin bir yazısında isabetle ifade ettiği gibi, evrensel boyutlu bir mücadelenin, bir kurtuluş savaşının üzerine temellenmiştir, onu taçlandırmıştır.

Bu mücadelenin önemini Büyük Önder şu sözlerle anlatıyor: Diyor ki, *“Eğer bizim savaşımız, yalnızca kendi kurtuluşumuz için olsaydı, bu kadar çok sürmezdi, üzerimize bu kadar acımasızca gelmezlerdi, bu kadar zahmete, çileye mal olmazdı. Çünkü bizim Cumhuriyetimiz, yalnızca bizim kurtuluşumuza yönelik değildir; bizim Cumhuriyetimiz, tüm mazlum milletlerin kurtuluşuna yönelik bir mücadeledir.”* Dolayısıyla evrensel boyutludur. Bu evrensel boyutu 1978’de UNESCO’nun Atatürk Yılı’nı ilan ettiği zaman ortaya koyduğu gerekçede de ifadesini bulmuştur. Kurtuluş mücadelemizin yürütücüsü, önderi, Cumhuriyetimizin kurucusu Büyük Atatürk’ü tanımlarken UNESCO Genel Kurulu, diyor ki, *“Yalnızca emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelenin öncüsü değildir, aynı zamanda insanlar arasında ırk, renk, dil, din farkı gözetmeyen mutlak bir uyum çağının öncüsüdür.”* İsmet Paşa’nın da Atatürk’e hitap ederken, O’nu insanlık idealinin âşık ve mümtaz siması olarak nitelendirilmesi, onunla örtüşen bir tespit olarak belleklerimizdedir.

Cumhuriyetimizin bu evresel boyutunun yanı sıra, bir diğer önemli özelliği de demokrasiyle özdeş olmasıdır. Günümüzde her şeyi bölmek, böl yönet politikasını bütün alanlarda hayata geçirmek sevdasında olanlar, cumhuriyetle demokrasiyi de birbirinden ayırmak çabası içerisindeyler. Oysa bizim Cumhuriyetimiz demokrasiyle özdeştir, demokrasinin olmazsa olmaz önkoşulu olarak tarih sahnesindeki yerini almıştır. Bunu görmeyenler, bunu görmek istemeyenler, İkinci Cumhuriyet diye tutturdıkları bir teranenin başlıca gerekçesini cumhuriyetle demokrasi arasındaki uyurmak istedikleri bu çelişkiye dayandırmak istiyorlar. Bu noktada ölümsüz yazarımız Uğur Mumcu’nun bunlara İkinci Cumhuriyetçi değil de, “numaracı cumhuriyetçi” dediğini anımsamadan geçemeyeceğim. Bu zevat, gericilerle, bölücülerle el ele vererek Cumhuriyetimize bir ikinci Cumhuriyet alternatifi yaratma sevdası içerisindeyler.

Neyse ki yakın tarihte, kısa bir süre önce bunların grubuna dâhil olan Güneydoğumuzdan bir hanımefendi, İkinci Cumhuriyet'in ne olduğu konusuna çok güzel bir açıklık getirdi. Irak'a gitti, geldi, dedi ki, "Irak'ta demokrasi var, özgürlük var." Irak'ta 1 milyona yakın insan ölmüştür, bombalanmayan kutsal mekân kalmamıştır. Başlıca petrol üreticisi olan Irak, petrol ithal etmek zorunda kalmıştır, Irak'ta yaşam insanlara zehir olmuştur. Orada demokrasi varmış, orada özgürlük varmış. Demek ki İkinci Cumhuriyet diye özledikleri de budur, Türkiye'yi de bu hale getirmek çabası içerisinde olduklarıdır. Bunlar en büyük kötülüğü hiç şüphe yok ki, bizim o bölgede yaşayan kardeşlerimize ve kardeşlerimizin kardeşi olan Kuzey Irak'taki insanlara yapmaktadırlar.

Hatırlayacaksınız, bunlar yine birilerinin kışkırtmasıyla Saddam'a karşı ayaklandıkları vakit, Halepçe katliamından kurtulmanın çaresini Türkiye Cumhuriyeti topraklarına sığınmakta bulmuşlardı, bizim kardeşlerimizin kardeşleri. Şimdi Arap milletleriyle, Araplarla aralarına bu derin uçurumlar kazınmış olan insanları Türkiye'den de koparmak suretiyle sürüden ayrılmış kuzu durumuna getirip boğmak istiyorlar. Nitekim ne yapmak istedikleri de ortada, İlerleme Raporuna koymuşlar, "Dicle-Fırat havzasının yönetimini uluslararası yönetime vereceğiz" diyorlar. Demek ki bu insanlara oynatmak istedikleri rol, kestaneyi ateşten alma rolüdür. Ama bizim insanlarımız, doğusuyla, batısıyla, güneyiyle, güneydoğusuyla yeterince sağduyu sahibidir, engin tarihsel birikimlerin mirasçısıdır, bu oyuna düşmemektedirler. Onların ve onların ağababalarının bu kışkırtmalarının tutmadığı, son olarak bu Nevruz şenlikleri dolayısıyla bir kere daha ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Cumhuriyetle demokrasi arasında yaratılmak istenen bu yapay ayrımın fiyatını halkımıza ödetmek istiyorlar. Oysa bağımsızlık olmadan demokrasi olmaz. Bugün Amerikan işgal kuvvetlerinin nezareti altında Irak'ta seçim sandıkları konuldu ve seçim yapıldı, birileri seçildi. O zaman biz, eğer bu demokrasiyse, Kurtuluş Savaşı'nı boşa yapmışız; İngiliz işgal kuvvetleri komutanının nezaretinde Türkiye'yi de seçim sandıklarıyla donatırdık, Şeyh Sait mi cumhurbaşkanı oluyor, Ali Kemal mi cumhurbaşkanı oluyor, bizde de öyleleri çoktur, çıkabilirdi. Bugün de işte yüzümüzün akı ilan ettikleri insanlar, böyle bir demokrasi anlayışı içerisinde Türkiye'yi yöneten kadroları oluşturabilirler. Bu tutacak mıdır, bu melun plan tutacak mıdır? Asla, ama bu sevdanın takipçisi olanların bulunduğunu bilmek zorundayız. Dolayısıyla bu toplantı, bu melun planları teşhir amacına yönelik önemli adımlardan birisi olması dolayısıyla son

derece önemlidir. Sizler de katılımlarınızla buna önemli bir zenginlik taşımış oluyorsunuz.

Efendim, konuşmacılarımız, sizlere sunulmuş olan davetiyelerde, ilanlarda görülen sıraya göre 20'şer dakikalık süre içerisinde sunumlarını yapacaklar. Bu sunumların sonunda sizlerin de sorular sormanıza düzenleyiciler olarak tanındığını ifade etmiş bulunuyorlar. Bu düşüncelerle değerli katılımcıları, önce Sayın Prof. Dr. Birgül Ayman Güler'den başlamak üzere sunuşlarını yapmaya davet ediyorum.

Buyurun efendim.

Prof. Dr. BİRGÜL AYMAN GÜLER (Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi)- Sayın Hocam, teşekkür ederim. Sayın Rektörün şahsında bu toplantıda bulunan tüm katılımcıları saygıyla selamlarım.

Aslında Selçuk Uslu Hocanın ve Sayın Haberal'ın konuşmalarıyla, hep beraber aynı sorun noktalarına düğümlendik gibi bir izlenime kapıldım. Biraz önce Alpaslan Hocam açış konuşmasını yaparken söylediği şeyle bu izlenimim perçinleşti. Yapmayı tasarladığım konuşmanın noktaları aslında bu üç konuşmada ortaya çıktı, o yüzden böyle bir izlenime belki kapıldım.

Kendi savlarımı şöyle söyleyeyim: Türkiye'nin önünde iki tehdit vardır; demokrasi tehdidi ve reform tehdidi. Ben bir anti-demokratım, bu girişle beraber, bunu söylemek gerekecek. Cumhuriyetle demokrasi arasında çelişki görüyorum diye akıllarda canlanabilir. Reforma gelince, ben reformlardan, yani değişmeden nefret ederim, her şey olduğu gibi kalmalıdır, hiçbir şeyi değiştirmeyelim, kimsenin keyfi kaçmasın diyenlerdenim. Demokrasi tehdittir, reform tehdittir demek dünyanın en zor işlerinden biri haline gelmiş durumda. Korkumu erteleyerek tehdittir diye başlayacağım, niye öyle gördüğümü anlatmaya çaba göstereceğim.

Cumhuriyet'in karşısında iki tehdit vardır; birisi demokrasi tehdididir, birisi reform tehdididir. Bu iki tehdidin de iki temel nedeni vardır, faili vardır. Demokrasi tehdidinin faili, bizim yönetim düşünce sistemimizdeki boşluktur. Bağımsız yönetim düşüncesi denilen şeyi hiç aramamış olmamızdır. Batı düşünce sistemini evrensel saymamız ve oradaki tüm argümanlara sav muamelesi yapmamızdır. Batı'dan doğru gelen demokrasi ideolojisi, âdeta bizim kendimize uyarlamak zorunda olduğumuz şey diye görülmüştür ve Batı'dan doğru gelen, değişik zamanlarda yüzünü çok net olarak

emperyalizm olarak ortaya koyan demokrasi ideolojisi, ne yazık ki bizim kendimizi, içinde var etmek zorunda hissettiğimiz şey olarak ilan edilmiştir. Yönetim düşüncesindeki boşluğu, bağımsız yönetim düşüncesindeki boşluğu çok önemsiyorum. Bugün karşı karşıya kaldığımız demokrasi tehdidinin faili olarak bağımsız yönetim düşüncesi sahibi olmamamızı görüyorum. Burada kurumsal fail üniversitelerdir. Niye öyle düşündüğümü biraz sonra söyleyeceğim.

İkinci tehdit, reform tehtidir. Son zamanlardaki bir ismi vererek somutlayabilirim, nedeni ve faili bakımından yatırımcılar tehdididir. Türkiye'de sermaye yetersizliği içerisinde yabancı yatırımla beraber dünya uygarlığı içinde yer almak diye sunulan şey, planlama yerine promosyon politikasını getirmiştir. Ülke, yalnızca bölge kalkınma ajanslarıyla değil, Haziran ayında yasası kurulup Ekim ayında üyelerinin ataması yapılan merkezi promosyon ajansı ile bu yeni reformları yeni döneme uyarlamaya çalışmaktadır. Savlarım bunlar. Türkiye Cumhuriyeti'nin önünde iki tehdit vardır: demokrasi tehdidi, reformlar tehdidi. Demokrasi tehdidinin faili üniversitelerdir, mensubu olmaktan gurur duyuyorum, ama suçumun sorumluluğunu üstlenmek zorunda olduğumu düşünüyorum. Üniversiteler yönetim teorisi, yönetim ideolojisi alanını Batı'ya teslim etmişlerdir. İkincisi reform tehdididir. Günümüzde bu reform tehdidinin faili yatırımcılardır. Bunlar genellikle işbirliği içindeki yerli yatırımcılar ve asıl aktör olarak yabancı yatırımcılardır. Bunun kurumsal olarak faili, merkezi promosyon ajansı, bölge kalkınma promosyon ajansları kuran reform politikaları, bunu güden hükümetlerdir.

Demokrasi niye tehdittir? Demokrasi bir kuram, doğru, ama bir ideolojik dünyanın içinde yer alan kuram. Demokrasi, tarihsel gelişimi içerisinde -tabii ki bazılarını atlamış olabilirim- beş farklı anlam yüklenmiş bir kuram. Bugünden geçmişe doğru bakıldığında, Eski Yunan vatandaşlığını, Eski Yunan kentlerindeki sistemi ilk demokrasi ilan ederiz, köleleri görmeden, köleleri yok sayarak.

İkincisi, daha yakın zamanlarda, 15. ve 16. Yüzyıllarda Avrupa tarihinde demokrasiyi yeni yükselen Avrupa üçüncü sınıfının, yani burjuvazinin aristokrasiye karşı mücadelesinde özgürlük, eşitlik, kardeşlik belgelerinde görürüz. Aristokrasiye karşı özgürleşme, aristokrasiyle eşitleşme mücadelesi, kimin; mülk sahiplerinin, ama aynı bir öncekinde köleleri unutmamız gibi, mülk sahibi olmayanlar hariç. Bu ikinci tür demokraside Avrupa, mülk sahibi olmayanları aynı köleler gibi dışarıda bırakıp, sözde

aristokrasiye karşı, aslında aristokrasiyle beraber eşitlik mücadelesi içindedir, demokrasi bir kez daha eksiktir.

Üçüncü olarak demokrasi, genel oya açılmaya başladığında, 19. Yüzyılın sonu, hatta 20. Yüzyılın ikinci yarısına kadardır, en anlı şanlı gelişmiş Batı demokrasilerinde gizli oy, genel oy sistemi. O vakit de demokrasi, biçimsel, hukuksal eşitlik olarak tanımlanmıştır. Bu genel oy hakkına dayanan demokrasiye itirazlar yöneltildiğinde, “biçimsel hukuksal demokrasiden söz ediyorsun, ama örgütlülük ve kendini ifade etme gücü bakımından, yani realitede eşitlik yoksa, özgürleşme yoksa, biçimsel olması bir şey ifade etmez.” Bu itirazlara karşı genel olarak Batı demokrasi anlayışının parmağı, karşındakine “komünistlik yapıyorsun” suçlamasıyla uzanmıştır; buna karşılık bazıları da “yavaş yavaş geliştiririz, ne yapalım, tarihin ilerlemesi böyle” demişlerdir. Kölelerden sonra mülk sahibi olmayanlar, genel oyda gerçek eşitlik ve özgürlük temelinde sakatlanmış olanlar, demokrasi teorisinin hep dışında kalmıştır.

Dördüncü olarak demokrasi, 20. Yüzyılın ikinci yarısında çok farklı bir anlam yüklendi. Demokrasi, soğuk savaş yıllarında antikomünizmdir. Demokrasi, bürokrasiye karşıdır, planlamacılığa karşıdır, birtakım ideolojik mücadelenin içinde etiketini yüklenmiş cesur insanların tartışmalarında da sosyalizme karşıdır. Sosyalizm bir ideolojisiyse, demokrasi bir diğer ideolojidir. Dünya emperyalizmi, kendisini sosyalizm gibi inanç ve ilke temelinde yükselen bir dünya sistemi karşısında var edebilmek için, bireylerin günlük çıkarlarının realizasyonu teorisiyle ayakta tutamazdı. O yüzden demokrasi, sosyalizme, bürokrasiye, planlamacılığa ve devletçiliğe karşı piyasa olarak yüceltildi. Bu bambaşka bir anlamdır.

Günümüzde, beşinci anlamında, işte soğuk savaş yıllarının bu demokrasi ideolojisi, şimdi küreselleşme anlamına geliyor. Küreselleşme politikasını gerçekleştirecek cinsten insan hakları, küreselleşme politikasını gerçekleştirecek cinsten ifade özgürlüğü. Küreselleşme politikası, ulusal çıkarı savunmayı yasaklıyor. O yüzden, hayatımın hiçbir döneminde faşizmin ideolojisinin ya da tezlerinin yanında yer almadım, ancak ulusal çıkarları savunmak zorundayım dediğim için, çeşitli platformlarda “bu faşizme giden yoldur” diyenlerle tartışmak zorundayım. Çünkü beşinci anlamında demokrasi, küresel çıkarları kabul etmek, koşulsuz olarak bu politikanın hizmetine girmek demektir. Bunun dışında, her türlü insan hakkı, her türlü ifade özgürlüğü ve bildiğimiz diğer ilkeler, küreselleşme politikasına aykırı ise, yani ülkemin, memleketimin savunusunu yapıyorsam ve eğer halkımın çıkarını emperyalizme karşı

savunuyorsam ve bu küreselleşmeye emperyalizmdir diyorsam, tarihin ilerlemesinin önünde duran gerici güç ve ulusalcı çıkarılara yapışıp kalmış milliyetçi unsur olarak ilan ediliyorum. İlginç olan, Irak'ta faşizmi inşa eden Amerika Birleşik Devletleri savunucusu, dönüp ülkemi savunduğum için bana faşist deme cesaretini buluyor. Çünkü demokrasi, küresel iktidarın önünü açmak üzere oluşturulan özgürlükler dünyası, hiçbir ülkenin kendini savunmasına izin vermiyor.

Demokrasi tehdittir; demokrasi bir genel evrensel değer olmaktan bizatihi Batı'nın kendisi tarafından çıkarılmıştır. Batı, artık 1789 Fransız İhtilali'ni yapan, gerçekten özgürlük, eşitlik, kardeşlik üzerinde koşan ilerici burjuvazinin Batı'sı değildir. Batı, dünyayı kendisi daha doğarken oradaki zenginliklerle altüst eden ve bugün kendi iktidarını tepeden inme bastıran gerici güçtür. Kendisinin mücadele ettiği aristokrasi, nasıl bir zamanlar gerici bir güç idiyse, şimdi Batı burjuvazisi, o zamanki o devrimci sınıflar artık gericidir. Kopenhag Kriterleri şeklinde önümüze çıkan metin, bu gericiliğin belgesidir. Biz Türkiye'yi Kopenhag Kriterleri yönünde demokratikleştirmek üzere mücadele veren bir ülkenin yakın tarihini ne yazık ki yaşadık. Maastricht Anlaşması, Avrupa gericiliğinin belgesidir. O yüzden o belgeye dayanan anayasayı Avrupa halkları reddettiler.

Demokrasi, bir ideolojidir; saptayabildiğim beş tipi vardır ve beşinci tipi günümüzde yaşamak üzere büyük bir tehdittir. O halde bu sözü söylerken beni tedirgin eden şu: Bana şimdi diyecekler ki, “demokrasi düşmanı”, her şeyin düşmanı diye düşünecekler. Yüreğimi titreten nedir? Bu analizi yapmadığımız müddetçe yürekler titrer. Biz üniversitelerimizde bu analizleri yapmadık. İktisadi idari bilimler fakültesinde okuyan arkadaşlarım bilirler, siyasi düşünceler tarihi dersi okulunuzda da vardır, siyasi düşünceler tarihini okuduk, Eski Yunan'dan başladık, Avrupa'da bitirdik. Bir sözü düşüktür o lafın, Batı siyasi düşünceler tarihidir. Batı, İbn-i Haldun'u akredite ettiği için İbn-i Haldun ancak oraya girmiştir, ama onun içerisine girmeyen muazzam bir düşünürler deryası vardır. Siyasi düşünceler tarihi iyi simgedir, gerçekte evrensel siyasi düşünceler tarihi anlatırmış gibi yaparak dapdaracık Batı siyasi düşünceler tarihi anlatıyorsunuz, onun dışında kalan bütün dünyayı siliyorsunuz. Ben okullarımda örneğin Panchatra'yı öğrenmedim, yani Hint düşüncesinin Milattan sonra II. Yüzyıl'da kaleme alındığı söylenen, daha eskilere giden, Batılı'nın Kelile ve Dimne diye çevirdiği, ben onu öğrenmedim. Ailemin içerisinden masal, “bak ne güzel” diye çocukluğumda gördüğüm şeyin siyaset felsefesi eseri olduğunu, Doğu siyasi düşüncesi ve Doğu

yönetim düşüncesinin çok önemli mitolojik belgelerinden biri olduğunu kendi araştırmalarım sırasında keşfettiğimde şaşım kaldım. Ama bana “Guliver’in Gezileri”ni deyin, biliyorum; La Fontaine masalı deyin, biliyorum, örgün eğitimin içerisinde onları öğrendim. Hepsinin Hint düşüncesinden ve Doğu düşüncesinden devşirme olduğunu araştırmalarım sırasında öğrendim.

Batı siyasal düşünce tarihi önemsizdir, böyle bir şey demem; bu olmaz, ama niye yasak var? Niye Batı siyasal düşüncesi dışındaki diğer şeylere yasak var? Ben bunun yasak olduğunu düşünüyorum, bunun yanlış bir Batılılaşma seferberliğinin ürünü olduğunu düşünüyorum, bunu ortadan kaldırmak gerekiyor.

Demokrasi ideolojisini ben, yönetmede bağımsız düşünceyi inşa edebildiğimiz zaman, yönetme düşüncesini bütün insanlık kaynaklarına açtığımız zaman, bu dardaracak ve artık gerici Batıcı tekelden kurtardığımız zaman geliştirebileceğimiz kanısındayım. Burada üniversiteler, bağımsız yönetim düşüncesi üzerine hiçbir şey yapmamış olmak nedeniyle sorumludurlar. Tarihsel, yani Avrupa’ya ait, belli bir döneme ait incelemeleri öğrenciyken bize, biz şimdi öğreticiyken kendi öğrencilerimize sıkıştırıp aldatma üzerine öğretme izni verdikleri için sorumludurlar. Biz tüm kaynaklarımızı açmalıyız, biz düşüncemizin tüm setlerini yıkmalıyız. Bunu bağımsız Türkiye için yapmalıyız. Eğer bağımsız yönetme düşüncemiz yoksa bağımsız ülkeniz olmaz. O yüzden evrensel olan terime evrensel, tarihsel olan terime tarihsel demek ve işimizi düzgün yapmak gibi bir zorunluluğumuz var.

Demokrasiyi düşündüğümüz gibi, reformu da düşünebiliriz. Reform kavramı, iyileştirme için yapılan yeniden biçimlendirme değeri üzerinde yüklü, dolayısıyla nasıl karşı çıkarsınız? Ama karşı çıkamadığınız için de bu reform değil, deform gibi, doğru, çelici, ama felsefi derinliği olmayan çözümler bulursunuz. Bu yapılanlar reform değil, deform, yani iyileştirme için yapılan şeyler değil. Gelin, reform sözünü de tekrar gözden geçirelim. Reformla anlatılan, birileri tarafından bir şey yapılmasıdır. Bakın, yeniden yapılandırılması diyoruz, bu işi yapan bir fail var. O halde soralım; bu reformun faili kim? Eğer biri varsa, fail varsa, özne varsa, süje varsa, orada rasyonalite var demektir; rasyonalite amaçlılık demektir. Failin amacı ne? Dolayısıyla reform denilen terimi son 400 yıllık tarihimiz içerisinde üniversiteler, modernleşmeyi sağlayacak olan büyük iyilik olarak öğrettiler; bunu reddedelim, reform kavramının kendisini de gözden geçirelim, kavramla beraber kavramın rengini de gözden geçirelim.

Devrimler, ihtilal dediğimiz şey, genellikle şöyle düşündüğümüzde, kırmızıdır, çok can yakar, değil mi? Reformlar da beyazdır, zaman içerisinde iyileştirirler. Bir göz gezdirin tarihe; III. Selim Reformu, Lale Devri Reformu, Patrona Halil İsyanı, Kavakçı İsyanı, II. Mahmut Reformu'nun önünün açılması, Halet Efendi İdamı, Tanzimat ve diğerleri ve bir devletin parçalanması. İnkılâplar dönemine tersinden bakın: Şeyh Sait ayaklanması, İstiklal Mahkemeleri. Reformlar öyle basit işler değildir. 12 Eylül'e gelin bakın. Yeni reformlar döneminin açıldığı zaman, ülkenin üzerine düşen bir darbedir, 50 idam, çok sayıda işkence gerçeği ve ne yazık ki çok sayıda haksız yere kovuşturmalar, gözaltılar ve benzeri... Reformlar beyaz, devrimler kırmızı; bunu düşünelim.

Reform toplumsal iktidar mücadelesidir ve devlette verilir. Devlette verilen toplumsal iktidar mücadelelerinde, o mücadelenin rengi apriori denilir ve sorgulamadan, ön kabulle akılda canlandırılmamalıdır. Bu canlandırmanın müsebbibi, Batı tipi düşünceyi en üst düşünce diye saymış olmamızdır. Her düşüncenin maddi temeli vardır. Her düşünce sistemini besleyen, içinden doğduğu maddi zemindir. O maddi zemin, günümüzde artık emperyalizmdir ve Türkiye'nin üzerinde büyük tehdittir. O yüzden biz, öncelikle bağımsız yönetim düşüncesini geliştirebilmek için önümüzdeki engelleri (bariyerleri) ortadan kaldırmak zorundayız.

Reformların inşası bakımından ortaya çıkan kurumları, mekanizmaları, burada bulunan heyet son derece iyi biliyor. Belki o boyuta ilişkin tartışmayı, soru-cevap bölümünde ele alma fırsatı bulabiliriz.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkür ederim.

Birgül Hanımın konuşma yöntemine alışkın olmayanlar bile, sonunda bütün berraklığıyla düşüncelerini çözümlmek, gözlemlemek imkânını buldular. Dinleyiciler demokrasiye, reformlara karşı bir konuşma mı yapacak acaba diye beklenmiş olabilirler. Hâlbuki Birgül Hanım, kavramların çarpıtılması, birtakım kutsal değerlerin karanlık emellere, olumsuzluklara perde yapılması konusundaki tehlikelere dikkat çekti. Bu, konuşmasının bütünü içerisinde ortaya çıktı. Sadece günümüzde değil, bu tarih boyunca tabii sayısız kereler denenmiş ve maalesef başarılı olmuş bir yöntemdir. Vaktiyle dünya çapında bir çapulculuk ve soygun macerasına halklarını sürüklemiş olan Haçlı Seferleri'nin öncüleri de Hıristiyanlık değerlerini yadıklarının söylüyorlardı. Bu

günümüzde de çağdaş Haçlı Seferleri'nin öncüleri, demokrasiyi, özgürlükleri, insan haklarını ve reformları dünyaya yayma iddiasıyla ortaya çıkmışlar. Bütün bu kutsal değerlerin, demokrasi gibi kutsal değerlerin çarpıtılması, yanlış, olumsuz emellere alet edilmesinin gerisinde yatan asıl amaç, tabii asıl faili gizlemektir. Maalesef bugün dünyamızda, küresel iktidarın küresel faşizme dönüştürülmesi çabasına tanık oluyoruz. Tüm ulus-devletlerle birlikte Cumhuriyetimize yönelik tehditlerin gerisinde de kuşkusuz yatan budur.

Asıl faili gizlerken, birtakım sahte failler icat ediliyor. Son olarak ülkemizi karıştıran bir cinayet olayının ardından, neredeyse Trabzon suçlu ilan edilecekti. Şimdi oralardan gelen bir aydınımıza, Emin Gürses'e sıra gelmiş bulunuyor. Çünkü kendisi bu konuda, bu menfur cinayetle ilgili olarak çok aydınlatıcı açıklamalarda bulunmuştu.

Buyurun.

Doç. Dr. EMİN GÜRSES (Sakarya Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü Öğretim Üyesi)- Birgül Ayman Hocam önemli bir şey söyledi, ben bunu söylerken korkuyordum. Okullarda siyasi düşünceler tarihinde Fransız İhtilali anlatılırken diyorlar ki bazı arkadaşlarımız, akademisyenler, *“eşitlik, kardeşlik, özgürlük ne kadar büyük bir şeydir, ne önemli bir şeydir.”* Ama bir gün “London School of Economics'te, Londra Üniversitesinde hocalarla konuşuyoruz. Marksist olduğu için pek tutulmayan bir hoca. Dedim ki, “Profesör; bu dünyadaki fakirliği falan, az gelişmişliği hep o ülkelerin halkına mal edenler var. Çıkmış, burada insan hakları konusunda yazan bazı önemli profesörler diyorlar ki, ‘İran halkı sorumludur; çünkü bu halk bilmiyor doğru dürüst yöneticiler seçmeyi. Bu işi beceremiyorlar, halkını da süründürüyorlar” diye. İnsaf dedim, hiç mi sizin yaptığımız 1953 darbesinin sorumluluğu yok?

1953'te ne oluyor; Musaddık petrolleri millileştiriyor. Petroller kimin elinde? İngiliz'in. İngiliz istihbaratı personel bakımından donanımlı fakat II. Dünya Savaşı ile birlikte yaşanan ekonomik sıkıntıları kendisi de yaşıyor. CIA'dan yardım istiyorlar. Bunlar yazılmış şeyler. Kendi kaynaklarında yazılmış. Müslüman yazsa inanmazlar da. Milyonlarca dolar para dağıtıyorlar, Tahran'da afişleme yaptırıyorlar. Bu arada önemli bir din adamı öldürülüyor. Musaddık'ın adamları yaptı diye dedikodu yayılıyor. İngiliz arşivlerinden çıkıyor ki, Musaddık'a karşı tepki oluşsun diye öldürtülmüş. Darbeyi yapıyorsun, sonra çıkıyor profesör, diyor ki, “bunda İran halkının sorumluluğu var.” Oradan bir tane gavur profesör de çıkıp demiyor ki, “ayıptır, bizim devletin hiç mi sorumluluğu yok?”

Diyorlar ki, “bizim Batının temeli, Fransız ihtilalinde atılmış.” Ben de çıkıp dedim ki, “Fransız ihtilalinde eşitlik, özgürlük, kardeşlik var. Fakat adalet yok. Bak, bu adalet kavramı bizim toplumda var, Batı toplumlarında adalet kavramı yoktur. Avukatlık bürosunda çalışıyorum Londra’da. Mahkemeye gittim, dedim ki, “Sayın yargıç; burada bir hak hukuk var, bu Türk mülteci, buna cinsel tacizde bulunulmuş, bunu da güvenlik kuvvetleri yapmış Londra’da, yani bunun hiç mi hakkı yok?” Dedi ki, “örgütlü olursanız sesiniz dinlenir”. İngiliz kanunları diyor ki, ‘emniyet güçleri, ülkenin çıkarlarını korumak için gerekli işlemi yapar.’” Dedim ki göçmen bürosundaki polise “bu gerekli işlemler, tacizi de içeriyor mu?” Dedi ki, “ülkenin güvenliği için gerekli olan neyse, onu yapmak bizim hakkımızdır.”

Bir de bu memlekete bakıyorsun, Mustafa Kemal diyor ki, “*Dahili teşkilatla harici siyaset uyumlu olmalıdır.*” Bir Avrupa parlamentosu milletvekili diyor ki, “Bu Türkiye’ye ne desek yapıyor. Ara sıra itiraz edin de biz de burada tartışacak bir şey bulalım.” Adamlar bizim her şeye “evet” dememizden şikâyetçi; çünkü Brüksel’de başka iş yok. İngilizlerin aleyhinde bir şey söyleyemezsin, kıyamet kopar. Polonya başbakanı Brüksel’de istediği mali yardımı alamayınca ben Polonya’ya dönüyorum dedi. Brüksel istenilen yardımı vermek zorunda kaldı. dâhili teşkilata bakacaksınız ki, harici siyasette ne olduğunuz belli olsun. Asıl tehdit dışarıdan gelir ama dahili teşkilatımız sağlam temeller üzerine oturmamışsa.

Biliyorsunuz, Meclis-i Mebusan, şimdiki Mimar Sinan Üniversitesi’nin olduğu yer. Bir İngiliz birliği Karaköy’den yola çıkmış, Meclis-i Mebusan’a doğru gidiyor. Orada bizim kestaneciler var, istihbaratçılar; hemen haber veriyorlar. Bana hep kızarlar, “bu kestaneciler nedir?” diye, oradan geliyor o kestaneci. Onlar Mustafa Kemal’in istihbaratçısı, onlar gönüllü yaparlar bu işi. Şimdi aramızda maaşlı istihbaratçılar var da, onlara bir şey demiyorum; ama Mustafa Kemal’in istihbaratçıları gönüllü. Fark var. Mustafa Kemal diyor ki, “*Memleketin ve milletin saadeti için uğraşanlar birinci sınıf insanlardır.*”

Bu işten sorumlu kimdir? Benim işim nedir? YÖK Kanunu’nda diyor ki, “Emin Gürses; sen araştırma yapacaksın, araştırmalarını öğrencilere ve halka anlatacaksın.” Bunu yaptığım için para alıyorum. Az veriyorlar, olsun, beğenmeyen gider, ama bu parayı alıyorsam, bu işi kabul ettim demektir.

Bu memleketin namusunu, milletin namusunu kim koruyacak; MİT, Emniyet, Genelkurmay, değil mi? Eğer yapamazsa, Genelkurmay Başkanımız Amerika’daki

konuşmasında ne dedi; “görevimiz bu”. Bunun anlamı “ya becereceğiz ya da gideceğiz” demektir.

İki tane MİT görevlisi Sakarya Üniversitesine gelmiş, benim hakkımda araştırma yapıyor. Ben televizyonlardan söylüyorum ne olduğumu, bunun için özel araştırma yapmaya gerek yok ki. Bakın, istihbarat bizi araştırıyor, herhangi bir muhtara sorsa söyleyecek, ama demek ki bizim dâhili teşkilatta bir sorun var. Bugün adliye teşkilatındaydım, Sayın Başsavcım burada, kızmasın bana, kendisine şikâyetlerimi bildirdim. Avukatların bulunduğu bir yer var, duvarda kocaman bir yazı, “sigara içmek yasaktır” cezası şu kadar falan. Altında 30 civarında avukattan en az 10 tanesi sigara içiyor. Bakın, bunlar basit gibi gelmesin bize, bunlar avukatlar, bu memlekette adalet dağıtacaklar. Bu bize basit gelmesin, çok önemli.

Arşivden belge istedim, arşive gittim, 30-40 kişi çalışıyor orada, 2 tanesi sigara içiyor. Bir genç çocuk geldi, “Hocam, bu sigarayı içiyor bunlar, bir şey diyemiyoruz” dedi. Dedim ki, “Delikanlı; sigara içeriyorsun, burada 20-30 tane arkadaşın var, bunlara zarar verdiğini düşünmüyor musun?” “Pencereyi açsınlar” dedi. Bakın, dahili teşkilatı görüyor musunuz? Bu dağınıklıkla nereye varabilirsiniz?

Mustafa Kemal ne yapıyor? Meclisi Mebusan’a doğru İngiliz birliği yürürken, kestaneci Galatasaray’a koşuyor, tezgâhını bırakıp Galatasaray’a postahaneye koşuyor. Kemal Paşa’ya haber ulaştırmak için. Biliyorsunuz, o dönemler çok önemli bir işlevi var buranın. Bir telgraf çekiliyor, Mustafa Kemal’e ulaştırılıyor telgraf. Mustafa Kemal 15. Kolordu Kumandanlığına bir talimat gönderiyor. Diyor ki: “*Duyduk ki Meclisi Mebusanı basmaya giden bazı İngiliz askerleri var. Eğer Meclisi Mebusanı basarlarsa, özellikle Rauf Orbay’ı tutuklamaya kalkışarlarsa, Anadolu’daki bütün İngiliz subaylarını tutuklayın. Özellikle Erzurum civarında görülen Albay Ravlinson’u kaçırmayın*” İşte size Mustafa Kemal. Bakın, ne diyor Mustafa Kemal; “*Dahili teşkilatla harici siyaset uyumlu olacak.*” Siz dahili teşkilatınızı sağlam tutarsanız, ciddi olursanız, harici siyasette Batı’dakiler temkinli davranırlar.

Biz, Türkiye’ye tehditler var mı diye baktığımız zaman, önce içerideki dahili teşkilatımızı sağlam ayaklar üzerine oturtacağız. Sayın Rektörümüze şikâyet edeyim, öğrenciler koridorda çok sigara içiyorlar. Gençlere dedim, 20 yaşında, 18 yaşında sigara içiyorlar, farkında değiller, onu büyüme ölçüsü olarak görüyorlar. Sayın Hocam daha iyi bilir, Rize’de bizim her taraf portakal, mandalina bahçesi. Elimizdeki portakalı bile sokakta yemezdik ki, ayıptır, biri görür de yiyemiyor olabilir diye. Bakın, bütün onları

kim öğretti; siz, bizim hocalarımız. Ama o zaman okullarda “adabı muaşeret” kitapçıkları vardı; bu kitapçıkları çocukluğumuzda okurduk. “Yeni Dünya” çıkarıyorsunuz ya hocam, onun gibi. Bu yalnız ilkokullarda değil, üniversitelerde ve yurtdışında mastır, doktora yapmışlara da lazım. Uçakta biri, yanındakiyle konuşuyor, “bu Türk Hava Yolları iyi falan, ama müdürü Türk gibi davranıyor.” Söver misin, döver misin? Bu önemli bir şirketin CEO’su, CEO diyorlar, öyle bir şeymiş.

Cumhuriyet nedir? Cumhuriyet niçin kurulmuş? Bir milli devlet projesi için kurulmuş. Milli devlet projesinin temeli nedir? Kemalizmin kendisi milli devlet projesidir. Bu milli devlet projesinin asıl amacı nedir? Milli sınırları belirlemek, milli sınırlar dâhilinde refahı arttırmak, değil mi? Bu milli sınırlar dâhilinde refahı arttırmak için ne yapacaksınız? Milli bir siyaset güdeceksiniz. Mustafa Kemal, “*Benim sizden istediğim, milli bir siyaset takip etmenizdir*” diyor. Siz bu projeyi ayakta tutmak için milli siyaseti takip edeceksiniz. Bu milli siyaset nasıl olacak? Mustafa Kemal diyor ki, “*Memlekete ve millete zarar vermeyecek ve hayali işler peşinde koşulmayacak, projeyi destekleyenleri iktidara getirin. Temsilcilerinizi seçerken, çok titiz olmanızı rica ediyorum*” diyor.

Eğer amacımız Mustafa Kemal’in talimatları doğrultusunda bu projeyi geliştirmekse, o zaman bu projeye yönelik iç ve dış tehditlere bakacağız. İçeride mi tehdit var; en büyük tehdit Ankara’da. Burası kontrol merkezi olacaksa disiplinli olmalı. Türkiye’nin en büyük adliyesinde disiplinsizlik var. Dedim ki ben oradaki avukatlara, “arkadaşlar; ilk görevim, örfi idareyi ilan etmektir.” Bana dediler ki, “Hoca, sen darbeci misin?” “Yok, örfi idare darbe değildir, örfü uygun idare.” Bizim en büyük hatamız, zaten örften şaşmış olmamızdır, ama tabii ki Hocam ... bu demokrasi kelle başına göre hareket edilen bir şey, sayıya bakarsak peygamberi müşrikler karşısında haksız çıkarır. Çünkü müşriklerin kelle sayısı çoktu o zaman.

Bakın, bir profesör, hem de Dışişleri Bakanlığı yapmış; televizyona çıktı, diyor ki, “demokratik emperyalizm iyidir...” Boğaziçi’nde okumuş, Londra Üniversitesi’nde okumuş, bu ülkede Dışişleri Bakanlığı yapmış. Bizim orada ne derler Hocam; Allah’tan korkmaz, kuldan utanmaz, değil mi? Bunu televizyonda söyledi, “demokratik emperyalizm iyidir” dedi. Biz Mustafa Kemal’in projesini korumak için, bu demokratik emperyalizme direnmemiz lazım. Eğer bu projeyi, bu Kemalist projeyi, yani milli devlet projesini koruyamazsak, Cumhuriyet falan kalmaz. Tabii ki bunun bekçileri vardır, yolda gezerler, hiç kimse bunları fark etmez, ama asıl bekçiler onlardır. Öyle adamlar

vardır, yolda gezerler, otobüs durağında görürsünüz, dersiniz ki, “bu adam sıradan bir adam.” Onlar bekçiler, onlar kestaneciler, onlar değerli insanlar. Cumhuriyetin ermişleri.

Biz eğer bu memlekete karşı tehditlerin içerideki bağlarını kurutamazsak, dışarıda zorlanırsınız. Dahili teşkilatı ayakları üzerine sağlam oturtamazsak, harici teşkilatta bizi ciddiye almazlar. Dahili teşkilatta iş Ankara’da bitiyor, Ankara çözecek. Harici teşkilatta iş manzarayı iyi okumaktan geçiyor. Nedir manzara; hatlar çizilmiş. Trabzon’da niye bu olaylar oluyor; çünkü hatlar çizilmiş. Henry Kissinger diyor ki, “Amerika’nın hayati çıkarları Hindistan’dan başlar, Akdeniz’e uzanır.” Bu coğrafya, Büyük Ortadoğu coğrafyasıdır. Bu coğrafyada kim var; çoğunlukla Müslümanlar ve enerji kaynakları burada. Bu coğrafyayı kontrol eden, sistemi kontrol edecek, uluslararası sistemi kontrol edecek. Irak Rusya’yla, Fransa’yla anlaşta, Euro’ya geçti, Amerikalılar müdahale ettiler. Tedbirini alarak yapacaksınız. Emperyalizmi iyi okuyacaksınız.

Bir parti yetkilisi soruyor, “iktidara gelirsek ekonomik kriz yaratırlar mı?” diye. Dedim ki “ilk krizi borsadan bekleyin.” Dr. Mahatır Muhammet muhafazakâr bir adam. ama Soros “tehlikeli” diyor. Niye, biliyor musunuz; 1997 Asya krizinde Soros’un Malezya’ya girmesini yasakladı. İngiliz yapınca bir şey demiyorsunuz, ama Malezya yaptı, kızılıyorsunuz. Ama Malezya 97 krizinden ilk çıkan ülkedir. Bu tehditleri hemen hemen herkes biliyor, bu tehditler göreceğiz. Mustafa Kemal’in talimatlarına uygun olarak, kısasa kısas politikasını kızmadan uygulayacağız, yani “Amerika şöyle yapıyormuş, böyle yapıyormuş...” Yıllardır söylüyorduk. Ankara’da bir terör toplantısı yapıldı. Amerikalı bir istihbaratçı, oturmuş ön tarafa. Dedim ki, “Amerikalı arkadaşın rica edelim, PKK’ya talimat versinler, bitsin PKK işi.” Bakın, PKK’ya talimat verdiler, bir ara terör durdu. Kuzey Irak’ta biz yapmıyoruz işte, Barzani yapıyormuş. Kuzey Irak’a gittik kardeşim, Kuzey Irak’ta Barzani Amerikalı yetkililerden talimat almadan nefes alamaz.

Bizim boru hattına ne oldu? Bakû-Ceyhan yaptılar ya, dediler ki, “dünyanın en büyük projesi.” Bizim bazı arkadaşlarımız da dediler ki, “bu çok iyi projedir.” Ruslarla Amerikalılar anlaştilar; biri kendi boru hattını yaptı, biz de bir boru hattı yaptık ve boru hattı bizim değil. 3 milyon varil petrol araniyor, yok, 1 milyon varil mevcut şimdilik. Ama bizim Kerkük-Yumurtalık Boru Hattı var, günde 3 milyon varil petrol taşınyordu buradan. Niye bunu sürekli bombalıyorlar, niye buradan petrol taşınamiyor dorupdürüst, kim bombalıyor bu hattı? Şimdi Hayfa’dan boru hattını yapıyorlar, o zaman da

“günaydın” derler adama. 83’ten beri bunlar yazılıyor. Bizim hükümetler batıda İngilizce yazılırsa ciddiye alıyor çoğunlukla. Büyük bir insan hakları diplomasisi operasyonu var. Bu insan hakları diplomasisi, emperyalizmin diplomasisidir. Buna çok dikkat etmemiz lazım.

Çok teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Çok teşekkür ederiz Sayın Gürses’e, birbirinden önemli tespitleri oldu. Özellikle bir tanesini ben yazdım, unutmayacağım, ben kaçırmışım, televizyonda görmedim; bu dâhiyane bir buluş, demokratik emperyalizm. Son zamanlarda arttı böyle harika buluşlar. Bir tanesi de çıktı, -yani Emin Gürses bile söyleyecek sözcük bulamadı buna tepki olarak- “ne mutlu ki, artık Türkiye Ankara’dan değil, Brüksel’den idare edilecek” dedi. Bir başkası, “aman ne güzel; Türkiye çok değerli bir ülkedir, Türklere bırakılmayacak kadar değerli bir ülkedir” dedi. Ne diyeyim, yani bunların herhalde ar damarı çatlamış, onu demeden geçemeyeceğim.

Efendim, söz sırası Sayın Vural Savaş’ta, Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcımız.

Buyurun efendim.

VURAL SAVAŞ (Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcısı)- Başta Sayın Rektörümüz olmak üzere, salonda bulunan herkesin ve bizi izleyen televizyon izleyicilerini sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Sayın Haberal çok önemli bir noktaya parmak bastı: Tarih bilinci. Antiemperyalist olmayan bir Atatürkçülük icat edenler, hep şunu söylerler: “200 yıldır yüzümüzü Batı’ya döndük.” Bence bunun aksi varit; 200 yıldır Batı, gözünü Doğu’ya çevirdi, Şark Meselesi denilen mesele de budur. Bu yalnız Balkanlar’dan v.s.’den, İstanbul’dan değil, Anadolu’dan da Türk Milletini sürüp çıkarmak.

Bakın, yaşayan en büyük tarihçilerimizden kabul edilen Halil İnalcık, 4 Mart 2003 günü büyük ödülünü alırken şunu söylüyor: “*Batı’nın şimdiki tavrı, 1850’den başlayan Şark Meselesi alışkanlığının değişmediğini göstermektedir. Batı bugün de Türkiye’yi kendi politikaları çizgisinde yürütmeye zorlamak için etnik ayrılıkları kışkırtarak, tıpkı Osmanlı döneminde olduğu gibi müdahaleci, vesayetçi baskı metotlarını başka bir kamuflaj altında devam ettirmek peşindedir. Batı, bütün bunları İslahat Fermanı zamanındaki gibi Türkiye’yi Batı hukuku ve insan hakları standartlarına uygun hale getirilmesi için yapmak gerekliliğine bizi inandırmak istiyor.*”

Yanılmayalım, strateji bakımından dünyanın çok nazik bir yerini işgal eden Türkiye, dünya milletleri arasında yalnız bir ülkedir, tarihten gelen dinmez bir husumetin daima hedefi olmuştur, olmaktadır. Bu, tarihin bize bıraktığı alın yazısıdır. Mustafa Kemal Osmanlı'yı tarihe gömmüş, tam bir inançla Batı'ya dönmüş; fakat yine de o tarihi kin ve düşmanlığı yenememiştir. Bugün sözde Ermeni davası Batı parlamentolarında ayakta alkışlarla benimseniyorsa, bu sadece bize, tarihi husumet psikozunun asla ölmediğini gösteriyor.”

Yine Sayın Rektörümüz, dış güçlerin içimizdeki uzantılarının tehlike oluşturduğundan bahsetti. Efendim, bunun stratejisini bence Daniel Ducoste çizmiş, bu 1850'lerde Türkiye'ye gönderilen bir yabancı. Daha Düyunu Umumiye kurulmamış, unvanı da Osmanlı Devleti'nden alacakları olan devletlerin tahsil komiseri; “git, borçlarımızı al” diye Osmanlı'ya gönderilmiş. O, “*Türkler İçin Uygulanabilir Reform*” diye bir kitap yazıyor. Orada özetle diyor ki, “*Biz Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamak için önce borca batırıyoruz; fakat 20-25 sene sonra bunun muhalifleri çıkar, zorla almaya kalkarsak sorunlarımız artar. Öyleyse ne yapalım; yerli işbirlikçiler, misyonerler bulalım, en kritik yerlere onları getirelim. Böylece alacaklarımızın ve faizlerinin 200 yıllık teminat unsurunu meydana getiririz.*” Hakikaten bu işbirlikçiler, Atatürk zamanında pek kritik yerlere getirilemediler, ama çok partili hayata girdiğimizden, özellikle 1980'li yıllardan bu zamana, artık kabul edelim, kimin iktidar olacağından kimin muhalefet olacağına kadar Türkiye'de dış güçler tarafından dizayn edilmeye çalışılıyor. Türkiye Cumhuriyeti'ni yaşatmak, ancak bilinçle ve bunları bertaraf edecek insanlarımızı çoğaltmakla mümkün.

Bütün bunlar, arkadaşlarımızın da söylediği gibi, bize küreselleşme falan, çağa ayak uydurmak diye takdim ediliyor. Bizim politikacılarımızın, bazı bilim adamlarımızın benimsediği ve anlattığı küreselleşme var, bir de dünyanın belli başlı insanların bize aktardıkları küreselleşme var. Bu konuda bilinçli olmamız lazım. Sabancı Üniversitesi, **Esart Router**'ı Türkiye'ye davet etti. Bu iyi bir düşünür, ama namı bir kapitalist; Daimler Benz Firmasını yıllardır yöneten adam. Sabancı Üniversitesi öğrencilerine bir fıkra anlatarak küreselleşmeyi anlatmaya başladı: “*Almanya'da orta boy bir sanayici, 'ben işçi çıkartmayacağım, ücretleri düşürmeyeceğim, çalışanların emeklilik haklarını koruyacağım, Almanya'da sosyal devletin çökmemesi için de her şeyi yapacağım ve Allah, bu çabalarım karşısında beni cennete gönderir artık'* demiş. Ölmüş, cennete gittiği de söylenmiş, ama bakmış,

kendisini zebani karşılıyor. 'Yok, yanlış yere getirdiniz.' demiş. Zebani, "Yok, doğru yöne geldin. Biz küreselleştik, cennetle cehennemi birleştirdik, bana da bu görevi verdiler'" diye küreselleşmeyi anlatmaya başlıyor Esart Router ve diyor ki, "Küreselleşmeden yararlanıyor görünen ülkelerde dahi sadece çokuluslu şirketlerin kârını arttıran, işsizliği arttıran, yoksulluk-açlık sınırındaki insanları arttıran bu küreselleşme nereye kadar gider? Fakat ben size söyleyeyim; bu adamlar bu kârlarından vazgeçmezler, dünyayı faşizm ve Nazizm'den daha tehlikeli yönetimler bekliyor." Çok ilginç, Esart Router, konuşmasını Fredericht Engels'le Karl Marks'ın Komünist Manifestosu'ndan pasajlar okuyarak bitirmiş: "Orta sınıf çökerse, işsizlik, açlık sınırının altındaki insanlar artarsa ne olur" diye.

Efendim, dünyada en çok ödül almış gazeteci John Pilger olarak tanınıyor ve "Dünyanın Yeni Efendileri" diye çok önemli de bir kitabı var, iki defa İngiltere'de yılın gazetecisi seçilmiş, Birleşmiş Milletler Medya Ödülü almış, almış da almış. Kitabında diyor ki, "Aslında küreselleşen, küreselleşen sefalet oldu. Gelişmiş birkaç ülke, diğer bütün ülkeleri pek anlayılamayan bir mekanizmayla âdeta soymaktadır. Tüm bu manzarayı destekleyen güç ise, dünyanın önde gelen bilgi ve haber kaynaklarının sahibi olan ve onları denetleyen önde gelen medya devleridir ve bu sistem, ucuz işgücüne mahkûm köleler üretiyor."

Bakınız, 2004 yılı Eylül ayında 50 ülkenin devlet başkanları, Birleşmiş Milletler'de küreselleşmeyi tartıştı. Chirac, konuşmasında Fransa'daki isyanlardan bir yıl önce olacakları âdeta söyledi. Diyor ki Chirac, "Sosyal dengeleri ve çevreyi yok eden, yoksulları ezen, insan haklarını reddeden bu küreselleşmenin geleceği yoktur. Uluslararası alandaki bencilliğin bedeli isyanlardır ve böyle bir sonuca ulaşmamak için yeni bir dengenin kurulması gerekir."

Efendim, Atatürk'ün tabii en büyük başarısı, neyle mücadele ettiğini bilmesiydi. Ne diyor Atatürk; "Biz hakkımızı savunmak ve bağımsızlığımızı güvencede bulundurabilmek için, bizi yok etmek isteyen emperyalizme ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı bütün ulus olarak savaşmayı yerinde gören bir öğretiyi izleyen insanlarız." Yine Hâkimiyet-i Milliye Gazetesine yazdığı bir başyazıda Atatürk, "En Büyük düşman, düşmanların düşmanı ne falan ne filan milletler; bilakis bu, âdeta her tarafı kaplamış ve bir saltanat halinde bütün dünyaya hâkim olan kapitalizm afeti ve onun çocuğu olan emperyalizm" dedikten sonra diyor ki, "Uyanış Asya'dan geliyor. Halbuki bu ... önceleri koyun gibi sindirilecek bir yerd. Sadece Yunan'a bozgun

vermeyeceğiz, bütün dünya kurtuluşuna tarihin en şerefli hizmetini yapacağız. Türkler, ayaklanınız.”

Artık bu yeni dünya düzeni denilen yeni emperyalizmi falan tanıyan, birkaç kitap okumuş insanlar dahi, esasında dünyayı asıl yöneten güçlerin işte Dış İlişkiler Konseyi, Üçlü Komisyon, “Bilderberg Group” denilen grupların yöneticileri olduğunu biliyorlar. Soru olursa, onları açıklığa kavuşturmaya çalışırım. Fakat Üçlü Komisyo’nun da kurucusu David Rockefeller, 1991 yılında Baden’de, Almanya’da ilk Bilderberg Group açılış konuşmasına şöyle başlıyor: *“Washington Post, New York Times gazeteleri ve Time Dergisi’ne minnettarız; 40 yıldır gizlilik kurallarına riayet etmeselerdi, dünya için tasarladığımız planları gerçekleştirmemiz mümkün olmayacaktı.”* Yine David Rockefeller, başka bir konuşmasında bu dünya için tasarladıkları planı şöyle açıklıyor: *“Dünyada bin devlet oluşturduğunuzda, yani aşağı yukarı ortalama bütün devletler 5’e bölündüğünde, modern dünya daha mükemmel olacaktır. Halkların kendilerini yönetme hakları, artık dünya bankerleri ve entelektüeli olan elitin otoritesi altına girecektir. Yüzyılımızda izleyeceğimiz strateji de budur.”* Amerika’nın eski Ankara Büyükelçisi Robert Strashurt da şunu söylüyor: *“Amerika’nın misyonu milli devletleri bölmek, halkları daha küçük birimlere bölerek yaşatmaktır.”*

Tabii bu planlar çok önceden yapılmış, Sovyetler Birliği’nin çöküşünden sonra dünya tek kutuplu hale gelince, daha da pervasızca uygulanmaya başlandı. Bakın, Amerikan Başkanı Eisenhower da iddia ediyor ki, *“Askeri sını kompleks ve onunla işbirliği yapan oligarşik bir zümre veya çetenin Amerikan idaresini içten bir darbeyele ele geçirmesi, Amerikan milleti ve dünya için en büyük felaket olacaktır.”* Dış İlişkiler Konseyi Üyesi James Warburg, Amerikan Senatosu’nda şunları söylüyor: *“Hoşunuza gitse de, gitmese de tüm dünyayı yönetecek bir tek dünya devleti kuracağız; güzellikle olmazsa, işgaller yoluyla.”* Ünlü Amerikan stratejist Arthur Slizenger de şöyle diyor: *“Yeni dünya düzenini, tek dünya devletini gerek yayınlarla bilinçlere işleyerek, gerek para harcayarak, gerekirse kan dökerek kuracağız, başka seçenek yok.”* Yine en ünlü strateji uzmanlarından George Cenani diyor ki, *“Dünya zenginliğinin yüzde 50’si elimizde olmasına rağmen, dünya nüfusunun sadece yüzde 6.3’ünü oluşturuyoruz. Bu durumda önümüzdeki dönemde asıl görevimiz, bu eşitsizlik tablosunun devamını sağlamak olacaktır.”* Bir Birleşmiş Milletler uzmanı şunu söylüyor: *“Nazizm, faşizm, komünizm, hepsinin dünyaya şu veya bu şekilde zarar verdiği dönemler olmuştur. Ancak bu yeni dünya düzenini hayata geçirmek için etnik kışkırtmalar, mezhep kışkırtmaları*

yüzünden her iki cihan harbinde ölenlerden çok daha fazla insan öldü. Bunu yaratan, bu yeni dünya düzenini gerçekleştirmeye çalışan insanlar ve arkasındaki güçler istiyor, bir Nuremberg Mahkemesi kurulmayacak.”

Bu mekanizma nasıl işliyor? Keşke imkân olsa da daha detaylı bilgi aktarsam, fakat sürem kısıyor. Bunu da Clinton’un danışmanı, Dünya Bankası, IMF’de görevler almış, Nobel İktisat Ödülü de kazanmış Josef Stiglitz, Observer Gazetesine yazdığı bir makalede şöyle özetliyor: *“Dört aşamalı son.”* Şimdi hangi aşamada olduğumuzu kestirmeye çalışın. *“1. Bunlar özelleştirme diye bastırırlar, buna yapılan bütün itirazları da reddederler, tabii en kârlı olanlardan başlayarak. Bunda başarı kazandıkları an, ikinci aşamaya geçilir. Beklenen, yabancı sermaye girişidir, gelen de kaçıma başlar, yatırım için gelmez artık o ülkeye. Bu gayrimenkul fiyatlarını, vergileri düşürür, üçüncü aşamaya geçilir. Vergi lazım, o zaman devlet mütemadiyen vasıtalı vergilere zam yapar.”* Niye en pahalı petrolü, doğalgazı, hatta suyu, jetonu kullanan ülke haline geldik, ona rağmen borcumuz giderek artıyor. *“İşte bu huzursuzluklar yaratır. O zaman yabancı sermaye gelir. Neye gelir; batan geminin mallarını ucuza kapatmaya gelir.”*

Bakın, Arçelik’i 25 sene yöneten Hasan Subaşı, emekli olurken şunu söyledi: *“beş-altı sene sonradan itibaren Arçelik veya bir iki firma dışında her şey Türkiye’de yabancılara eline geçecektir.”* Özel olarak -isim vermeyeyim şimdi- en önemli mevkilere getirdikleri ve hâlâ methiyesi yapılan bir başbakan zamanından başlayarak işte yüzde 20’lere yakın, şu anda da yüzde 15 reel faiz dağıtan ülke, en geç 10 senede batar. Bu Amerika’da olsa, Japonya’da olsa, bunlar maksatlı olarak Türk ekonomisini, tabii bundan yararlanan güçler, iç ve dış güçler elbette o kişileri, o ekonomik düzeni göklere çıkaracaklardır. Bunu da Vehbi Koç bir cümleyle özetledi: *“Biz sanayiciliği bıraktık, repocu olduk.”* Bunu söyleyen Vehbi Koç.

Efendim, Jean Ziegler, *“Dünyanın Yeni Sahipleri ve Onlara Direnenler”* diye çok önemli bir kitap yazmıştı. Orada diyor ki, *“Küreselleşmiş pazarın görünmez eli, sadece toplumları yıkmakla kalmıyor, doğayı da katlediyor. Özelleştirmeler efendilerin ve paralı askerlerinin inandıkları dogmaların kalbi âdeta. Dilenci bakanlardan biri ne zaman Washington’a gitse, kredi süresini uzatma ya da ek kredi talebinde bulursa, ülkesinin kamu sektörü ya da endüstrisinin bir parçasını daha terk ettiğini gösteren belgeyi imzalamadan IMF’nin akbabalarının pençelerinden kendini kurtaramaz.”* *“Yırtıcılar ve paralı askerleri, devlet kuralından dehşete kapılırlar. Serbest piyasayı gizli parlamento olarak adlandırmaları bundandır”* dedikten sonra, soruyor: *“Fakat iç*

pazarlarını korumak eğiliminde olan bu küçük küçük devletler, Dünya Ticaret Örgütüne falan karşı koyabilirler mi? Hayır. Amerika Birleşik Devletleri, Kanada, Japonya, Avrupa Birliği bir arada dünya ticaretinin yüzde 80'ini denetlemektedirler. Bu çoban köpeklerine karşı çıkmak, intihar etmekle aynı şeydir” diyor.

Durum bu; teslim mi olacağız, yoksa bunlara karşı direnecek miyiz? Bakın, şunu itiraf edeyim: Dünyayı yöneten ciddi devlet adamları, hatta emperyalist devlet diye tanımladığımız devletlerin adamları da bu küreselleşmenin menfi etkilerine karşı kendi ekonomilerini koruyacak her şeyi yapıyorlar. Hepiniz biliyorsunuz, California'da Unocal Cooperation satışa çıkarıldı, 16,5 milyar dolar verilmişti. Çin petrol devi CNOC 2 milyar dolar fazla verdi, Amerika ayağa kalktı, Fox TV altyazı geçiyor: “Çinliler parça parça ülkemizi satın alacaklar” vesaire... Sonuç ne oldu? California senatörleri toplandı, yasa kabul etti ve Unocal Cooperation'ın Çinlilere satışını yasakladı. Temmuz 2005'te bizde de ortaklığı bulunan Danone Su ve Süt Grubu, Fransa'da Pepsi Cola tarafından satın alınmaya kalkıldı. Chirac derhal hükümeti topladı ve dedi ki, “Geçen hafta bir Fransız işletmesinin bir yabancı grubun denetimine geçmesinin derin kaygısını yaşadık. Stratejik işletmelerimizi – ‘dikkat edin, bizimki gibi Telekom veya Ereğli Demir-Çelik’ten bahsetmiyoruz, Danone’dan bahsediyoruz’- korumak için önlem almak zorundayız. Bu sanayi gücümüzün zayıflamaması için hayati önem taşıyor.” Bunun üzerine Fransız Başbakanı derhal demeç verdi, “ekonomik yurtseverliği güçlendirecek bir paket hazırlıyoruz” dedi ve bu paketi de Fransız Parlamentosunda şöyle savundu: “Dünyanın değiştiği, zorlukların arttığı bir dönemde Fransa’yı ve Fransız olan her şeyi savunmak zorundayız.”

Ne türlü misal versek az ve hakikaten Türkiye Cumhuriyeti, itiraf edelim, işte bu işbirlikçi politikalar, tarihi bilinci yok edilmiş insanlarımız, bilim adamlarımız yüzünden kim ne derse desin, çöküş sürecine girmiştir. Aklımızı başımıza toplamazsak, ne ekonomimiz düzelir, ne de Türkiye’yi paramparça olmaktan kurtarabiliriz.

Sözlerimi 19-24 Şubat 2003 tarihleri arasında İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği Avrasya Konferansı'nda bir Yahudi entelektüelin söyledikleriyle bitirmek istiyorum. Orada diyor ki bu Yahudi entelektüel, İsrail Şamir, “Sizin için üzgünüm dostlar; siz Ortadoğu'nun çobanlarıydınız, şimdi kurtların yardımcısısınız. İnsanların hükümdarıydınız, şimdi İncil'deki Mamo'nun para tanrısının kullarına hizmet ediyorsunuz. Siz İslam'ın korucusuydunuz, şimdi İslam mabedinin yıkılmasına gayret edenlere seyirci kalıyorsunuz. Allah Boğaz'daki bu muhteşem şehri, İstanbul'u size dar

etmeden vazgeçmelisiniz. Tıpkı bir zamanlar Bizans'a dar ettiği gibi. Bizans adil olmadığı için İstanbul'u kaybetti; siz de bu yolda yürürseniz, İstanbul'u kaybedersiniz" diyor.

Artık gafletten uyanalım, emperyalist devletlerle işbirliği yapan özellikle politikacılarımızı iyi tanıyalım ve Mustafa Kemal'in iç ve dış politikada uyguladığı, özellikle ekonomide uyguladığı antiemperyalist stratejiyi yeniden benimseyelim. Türkiye'nin kaynakları çok fazla, işte o zaman göreceksiniz ki çok daha saygın bir Türkiye ve her zaman olduğu gibi, Atatürkçü ekonomiler uygulandığı zaman, dünyanın en hızlı kalkınan ülkeleri arasına girivermiş bir Türkiye göreceğiz, bu hepimizin bilinçlenmesine bağlı.

Teşekkür ediyorum.

OTURUM BAŞKANI- Sayın Başsavcımıza biz teşekkür ederiz, çok önemli belirlemeleri birbiri ardına sıraladı. Bu arada Jean Ziegler'e atfen bir tespit yaptı, onun üzerinde biraz durmak istiyorum. *"Pek anlaşılmayan bir mekanizmayla dünya sömürülüyor"* dedi. Gerçekten yeni bir sömürü tarzı yeryüzünde egemen kılındı. Bu sömürü tarzı, bir bakıma bizim yabancı olduğu bir sömürü tarzı değil. Bu, Galata Bankerleri'nin vaktiyle uyguladığı yöntem. Vaclav Havel, Çek Cumhurbaşkanı Türkiye'ye geldiğinde o da buna değinmişti. Dedi ki, *"Bazıları bilgisayarının başına oturuyorlar, paralarını küresel köye dönüştürdükleri bu dünyada borsadan borsaya atlatarak dünyanın zenginliklerinin aslan payına kavuşuyorlar."* Bu yeni bir tarzdır: Üretmeden, istihdam alanları yaratmadan zengin olabilmeye tarzı. Bunun ülkemizde de görüldüğü üzere, sadece çalışanlar üzerinde değil, üreten, istihdam alanları yaratan sermaye türü üzerinde de ağır bir baskı yarattığını biliyoruz. Rahmetli Vehbi Koç'un tespiti, tabii bir eleştiri, aynı zamanda, *"hepimiz repocu olduk"* diyor. Ayrıca İstanbul Sanayi Odası Başkanı Menduh Hacıoğlu'nun bu Galata Bankeri tarzı sömürüye isyan eden sözlerini anımsıyorum. Bunlar birbirini kovalıyor. Buna İngiliz iktisatçısı Keynes, "gazino kapitalizm" adını takmıştı, o çağı yaşıyoruz. Sermaye, böyle zincirlerinden kurtulmuş bir yaratık gibi, artık devletin istihdama, üretime yönlendirici etkilerinden sıyrılmış, sadece kâr sağlayan bir güç haline dönüşmüş bulunuyor. Bunun çok somut bir örneğini, bu pek anlaşılmayan sömürü tarzının bir örneğini biz yaşadık. Şubat 2001'de bir devalüasyon yapıldı, Türk parasının değeri düşürüldü. O zamana kadar kur garantisi vardı, bu kur garantisi rejimi altında Aralık 1999'dan itibaren paralarını, birtakım insanlar rahatça dolarlarını Türkiye'ye getirdiler, Türk parasına çevirdiler. Sonra faiz

haddinin bu kadar yüksek olduğu ÷lkemizde, onu bir çığ gibi büyüttüler. Sonra her nasılsa, bir gün geldi, Sayın Cumhurbaşkanının anayasa kitabını rahmetli Ecevit'e Milli Güvenlik Konseyi toplantısında uzatıp "buyurun, okuyun" demesi üzerine ekonomi çöktü. Bunu da üç gün önceden istihbar edenler, hızla paralarını tekrar dolara çevirip "Allah'a ısmarladık" dediler, Türkiye yarı yarıya fakirleşti, birileri bu paralara, bu zenginliklere kavuştu. Bu, Cumhurbaşkanının anayasa kitabını uzatmasıyla konuyu açıklayan yığımla sözde iktisatçıya tanık oldunuz ÷lkemizde herhalde. Her televizyon kanalı, bu Başkent Üniversitesi'nin Kanal B televizyonu gibi değil,. oralarda bizim masum halkımızın gözünün içine baka baka "böyle şey olursa, işte ekonomi batar; anayasa kitabı böyle konulursa, ekonomi batar" gibi izahlarla masum halkımızı uyutma yolunu tuttular. Ama mızrak çuvala sığmıyor, gerçekleri gizlemek bir dereceye kadar mümkün olabiliyor. Sayın Başsavcımız, konuşmasında da gerçeklerin bu yönünü önemli ölçüde açıklığa kavuşturmuş bulunuyor.

Son söz Ordu'nun manasında değil, böyle bir sıralama olmuş. Sayın Paşamız Hasan Kundakçı, Sayın Emekli Korgeneral sunumunu yapacaklar.

Buyurun efendim.

HASAN KUNDAKÇI (Emekli Korgeneral)- Teşekkür ederim.

Sayın Rektörüm, saygıdeğer konuklar; hepinizi saygıyla selamlarım.

Çok değerli arkadaşlarım konuşmalarında, Cumhuriyet'e yönelik pek çok konuyu ele aldılar. Ben de huzurlarınızda bir iki konu üzerinde altını çizerek biraz ısrarla duracağım. Evet, Türkiye Cumhuriyeti, gerçekten Cumhuriyet kurulduğundan bugüne kadar böylesine büyük tehditlerle, tehlikelerle karşılaşmamıştı. Bunu Türkiye Cumhuriyeti'nin şu anda en yetkili ağızları da dile getirdiler. Ben Türkiye Cumhuriyeti'ne bugün ve yarın büyük bir tehdit oluşturabilecek bir iki nokta üzerinde duracağım. Birincisi, Irak'taki duruma dikkatinizi çekmek isterim. İkincisi de, Ermeni konusuna, sözü edilen Ermeni soykırımı yalanına ve iddiaları konusuna değinmek istiyorum. Bu iki konunun Cumhuriyet'e yönelik ne gibi tehditler doğuracağı üzerinde durarak burada açıklamaya çalışacağım.

Saygıdeğer konuklar; Amerika Birleşik Devletleri Irak'a ne zaman gelmişse, Türkiye Cumhuriyeti çok zarar görmüştür. Hatırlarsanız, ilk defa 1990-91'de Saddam'ın 2 Ağustos 1990 günü Kuveyt'e girmesinden sonra başladı bu iş. Saddam'a "çık" dediler, çıkmadı, en sonunda güç kullandılar. Saddam'ın gücü Basra'da büyük bir yenilgiye

uğradı, 3 Mart 1991’de de ateşkes imzalandı, Amerika Birleşik Devletleri ve müttefikleri çekti gitti. Çekti gitti, ama Türkiye Cumhuriyeti’ne büyük zararlar yüklediler. O güne kadar Türkiye Cumhuriyeti’yle mücadele eden PKK terör örgütü, bu olaydan çok yararlandı, beklenenin çok üstünde silaha kavuştu, imkâna kavuştu ve gerçekten çok güçlendi. Bunun üstüne bir nokta daha koyayım: 36. Paralelin kuzeyi Saddam’a yasaklandı, burada Barzani ve Talabani serbest kaldı. Evet, çok palazlandılar; o zaman çok zayıflardı da, palazlandılar, güçlendiler. Görüyorsunuz, bugün komşu ülkelere, özellikle de Türkiye Cumhuriyeti’ne kafa tutmaya başladılar. İşte Birinci Körfez Savaşı’ndan sonra Amerika Birleşik Devletleri’nin bıraktığı bir iki noktaya değindim, ekonomik zararlardan falan şu anda bahsetmiyorum.

O günlerle, yani 1990’larla ikinci gelişleri arasında bazı olaylar oldu; hepimiz o olayları yaşayan insanlarız. Şöyle bir gözden geçirelim: 1990’da, o dönemde en önemli olay, dünyanın ikinci süper gücü olan Sovyetler Birliği dağıldı ve Orta Asya’da yeni Türk devletleri ortaya çıktı. Orta Asya’da Türk devletlerinin enerji kaynakları, bazılarının böyle ağızlarının suyunun akmasına neden oldu. Çünkü Türkmenistan’ın doğalgazı, Kazakistan’ın doğalgaz ve petrol kaynakları, Özbekistan’ın başka kaynakları, hepsinin dikkatini çekiyordu. Çin tabii durumdan yararlanmak istedi. Amerika Birleşik Devletleri de tek süper güç olarak bir şeyler yapmaya çalıştı; hazırlıklar yapıyor, projeler, planlar yapıyor. Amerika Birleşik Devletleri’nin hazırladığı planlar, güce dayalı dünya egemenliğine gidiş, yani emperyalist uygulamanın tam ifadesi. Şimdi büyük atılım yapıyor. O anda Çin hakikaten hızla gelişmeye başlıyor; buna önlenemeyen çıkış, önlenemeyen gelişme deniyor.. Çin’in bu gelişmesi neye bağlı; enerjiye bağlı. O dönemde Çin, dünyanın enerji tüketiminin yüzde 40’ını tek başına kullanıyor. Onun da yüzde 43’ünü, yarıya yakını Ortadoğu’dan alıyor. Yani meydana gelen bu olaylar hemen yanı başımızdaki Ortadoğu’da oluyor. Çin, o dönemde, 1997’de Şanghay Beşlisi, arkasından da 2001’de Şanghay İşbirliği Örgütü oluşumunda yer alıyor.

Saygıdeğer konuklar; bakın, Çin orada ittifaklar peşinde, bazı hazırlıklar peşinde. Amerika Birleşik Devletleri bunu görünce durur mu? Bakın, 2001’de Şanghay İşbirliği Örgütü, 2001 11 Eylül’ünde ikiz kulelerin vurulması. Şimdi dikkatle 11 Eylül 2001’e; tarihe bakalım: 7 Ekim’de, Amerika Birleşik Devletleri’nin Afganistan’a müdahalesi başlıyor. Amerika Birleşik Devletleri, 1990’dan itibaren hazırlamış olduğu projeye Büyük Ortadoğu Projesi veya Bush doktrini falan diyorlar. Bush doktrinine dayalı olarak Büyük Ortadoğu Projesi, Fas’tan Çin Seddi’ne kadar olan bölgede Amerika Birleşik

Devletleri'ne müzahir yönetimler yaratmayı öngörmektedir. Bunun için gerekirse sınırlar değiştirilecek, çok kesin hareket tarzı uygulanacak, hiçbir şeye göz yumulmayacaktır.

Saygıdeğer konuklar; Amerika Birleşik Devletleri, Afganistan'a girdi, Afganistan'ı işgal etti. Yetti mi; hayır, yetmedi. Onun arkasından İran homurdanmaya başladı, onun arkasından Saddam da sesini çıkarmaya başladı. Amerika Birleşik Devletleri, "İran'la 1979 yılından beri bir hesabım var, ama Irak'ı daha iyi tanıyorum, her tarafını iyi biliyorum. Irak vurulur ise, İran arada kalır, baskı altına her şekilde alabilirim" diye düşündü, Irak'a girmeye karar verdi. İşte ikinci giriş, bu düşüncelerin altında gelişti ve 4 yıl önce, 20 Mart 2003 tarihinde Amerika Birleşik Devletleri Saddam'ın üzerine çöktü. İşgal kolay ve kısa zamanda oldu. Bütün uzmanlarımız ve dünyanın uzmanları, Amerika Birleşik Devletleri'ne, "elinizdeki güç, Irak'ı baskı altında tam olarak tutmaya yetmez" demelerine rağmen, Amerika Birleşik Devletleri "ben işgali bu kuvvetle yaptım, bundan sonrasını daha kolay yaparım" dedi ve devam etti. Ama iş beklediği gibi olmadı, direniş gittikçe arttı. Direniş gittikçe artınca, Amerika Birleşik Devletleri batağa doğru gittiğini anladı. Evet, çok asker kaybetmeye başladı; hele yaralıları kaybettiğinden çok fazla. Bakın, Kongre'nin hazırlamış olduğu, yani Irak Çalışma Grubu'nun hazırlamış olduğu raporda, ölü sayısının 3 binleri de geçtiğini hepimiz biliyorsunuz, ama bilmediğimiz bir şey var; onu da o çalışma grubu çok güzel açıklamış: 24 bine yakın yaralıları var. Amerika Birleşik Devletleri'nde bu yaralıları çok tehlikeli oluyor. Vietnam'dan dönen yaralı ve hastalarla bunlar birleştiği zaman, Amerika'yı altüst ediyorlar. O bakımdan, bu yaralıları Amerika'nın canını sıkmaya başladı; ölümler Amerika'nın canını sıkmaya başladı. Geçen ay biliyorsunuz, sekiz tane birden helikopter kaybetti, malzeme kaybı artış kaydetti. Artı, para kaybı; bu yılbaşına kadar olan dönemde 400 milyara yakın para sarf etti. Önümüzdeki yıl da 140 milyar dolardan bahsediliyor, 500 milyarın üstünde para. Fakat hepsinin üzerinde, Amerika Birleşik Devletleri itibar kaybediyor, o onlar için çok daha önemli.

Saygıdeğer konuklar; gelecekte, işgali bitirdikten sonra beyefendiler sınırları değiştirecekler, her şeyi değiştirecekler, her şeyi istediği şekle getirecekler. Bence Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük hatası, yaptığı büyük hata, Irak'ta taraflara eşit davranmamak oldu; bir gruba başka, bir gruba başka. Kuzeyde bir Kürt oluşumu meydana getirmeye çalıştılar; bu, 1998'den itibaren başladı. 1998'de Washington süreci denilen bir dönemde Barzani, Talabani beyefendiler, o güne kadar hep bizim Dışişleri

Bakanlığı'ndan bir yetkilimizle beraber giderlerdi, ama o tarihten sonra nedense biz ipin ucunu kaçırdık. Bu adamlar yapayalnız çekip gitmeye başladılar, Pentagon'daki toplantılara katıldılar. Amerika Birleşik Devletleri, Irak'ın bugünkü durumunu o günlerde planladı. İsrail'in büyük baskısıyla, "Irak'ta toprak bütünlüğü istemem. İsrail, bugün Saddam gider, yarın başka birisi daha gelir, başıma dert olur" dedi. Bunun üzerine Irak'ın bölünmesi artık gündeme geldi, bugün Irak'ın güneyinde Şiiler, ortasında Sünni'ler, kuzeyinde Kürtler. Ne yazık ki Türkmenlere yer yok, Türkmenlere hiç söz de yok, yer de yok. Türkmenler önümüzdeki günlerde çok daha zorlu bir döneme girecekler. Bugüne kadar Telafer'de verdikleri kayıplar, Kerkük'te verdikleri kayıplar çok büyük.

Kuzeyde bir Kürt oluşumu, Cumhuriyet'e yönelik en büyük tehdit olarak karşımıza çıkmaktadır. Tabii PKK olayı da var ama, şimdi esas Irak'ın kuzeyinde oluşan yerel Kürt devletinin, özerk Kürt devletinin anayasasındaki bazı maddeler nedeniyle Türkiye Cumhuriyeti'ne ne denli tehlike yaratabileceğini burada belirtmek istiyorum. Kuzey Irak'taki özerk Kürt yönetiminin anayasasına Sevr Antlaşması'nın 62'nci, 63'ncü ve 64'ncü maddelerini koydular.

Saygıdeğer konuklar; dikkatinizi çekerim, Sevr Antlaşması'nı biz yırttık, attık suratlarına, ama beyefendiler hâlâ oralarda geziyorlar, akıllanmamış kimse. 62'nci, 63'ncü, 64'üncü maddeyi koyuyor beyefendiler, bakın, fütursuzca koyuyor ve sözde "güney Kürdistan" diyor, yani "bunun bir de kuzeyi var, bir de doğusu var, batısı var" diyor. Biz, Lozan'da bunların hepsini oturttuk, imzalattık. Bunu da öyle sadece masa başında bırakmadık, Kurtuluş Savaşında her cephede, he konuda savaştık. Büyük Atatürk'ün önderliğindeki Türk Ordusu, Türk gücü, gelen emperyalistlerin jandarmalarını, biraz evvel Sayın Rektörümün belirttiği gibi, Akdeniz'e döktü ve mecbur oldular, "peki, Lozan'a gidelim" dediler. Lozan'a gidildi ve bu noktalanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti, Lozan Barış Antlaşması'nın üstüne kurulmuştur. Lozan Antlaşması'nı bir taraftan deldirirsek, Lozan Antlaşması'nı bir taraftan sakatlarsak, üstünde oturamayız, altımız çatlar, altımız bizi taşımaz, Türkiye Cumhuriyeti'nin kesin olarak eğilmesi gerekir. Ama bakıyoruz bizim yöneticilerimiz, "ben Büyük Ortadoğu Projesi'nin veya Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin Eşbaşkanıyım" diyor. "Peki, nasıl Eşbaşkanıyım?" diye sormak lazım.

Saygıdeğer konuklar; uyumamak lazım, uyuyup uyuyakalmamak lazım. Çok değerli bir büyüğümün çok güzel bir lafıdır, uyuyup uyuyakalmamak lazım, uyanık durmak lazım.

İkinci bir konu daha var: Ermenistan'da da böyle bir gelişme var saygıdeğer konuklar. Ermenistan, Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, o biraz değişik, ayrıcalıklı bir dağılım içine girdi. Ermenistan 1990 yılında bağımsızlığına kavuşunca, Ağustos 1990'da, biliyorsunuz bir bildirge yayınladı, bağımsızlık bildirgesi. Bağımsızlık bildirgesinde, “batı Ermenistan hedefimizdir.” Şu lafa bakın; daha yeni kuruluyorsun, ortaya çıkıyorsun, “batı Ermenistan hedefimiz” diyorsun. Hadi bırakalım, bunu bildirmede yayınladı, geçti gitti diyelim, ama geçip gitmiyor, Temmuz 1991'de anayasasına koydu bunu. Anayasasına koyunca ne demektir bu; aynen Irak'ın kuzeyindeki Kürt anayasasına giren madde gibi, bu milli hedef demektir saygıdeğer konuklar. Milli hedef sürekli, milli politikayı gerektirecektir, milli politika milli stratejiyi geliştirecektir ve o hedefe yönelecektir. Yani Türkiye Cumhuriyeti, uzun süre bu tehditlerin altında kalacaktır, önünde duracaktır.

Tabii diyeceksiniz ki, “Türkiye Cumhuriyeti güçlüdür, Ermenistan zayıftır.” Evet, öyle de, bakın ne diyor: “*Biz psikolojik olarak Türkiye Cumhuriyeti'ni yıpratacağız.*” Neyle yıpratacak beyefendiler? Sözde soykırımla. Sözde soykırım 1998'e kadar pek fazla ileri gitmedi, ama Koçaryan geldi. Koçaryan'ı biliyorsunuz, Meclisi basarak, bazı insanları öldürerek başa geçti; teröristtir bu adam. Koçaryan geldi, Cumhurbaşkanı oldu. Diyorlar ki herkes, “bu işi diaspora yapıyor.” Hayır, diaspora yapmıyor. Diasporayı topladı, dedi ki, “*Burası merkezdir, karargâh burasıdır, buradan düşüneceğiz, sıklet merkezi yapacağız ve bunu sürekli olarak kovalayacağız, her tarafta kabul ettireceğiz.*” Şöyle bir bakın, şimdi karar alan 18 ülke olmuş, önümüzdeki günlerde de Amerika Birleşik Devletleri'nde bu konuşulacak. Ülke parlamentolarında alınan kararların 3-4 tanesi 1998'e kadar olmuştur, 1998 yılından sonra bu sayı 18'e ulaşmıştır. Hıza bakın, ivmeye bakın. Bu milli politika haline gelecektir. Milli politika haline gelince, milli hedef ve milli strateji kurulması sonucunda buraya doğru kesin, sürekli yönelim olacaktır.

Saygıdeğer konuklar; Türkiye Cumhuriyeti tabii ki bu olayları takip ediyor, ama dediğim gibi, dikkatli olmak zorundayız, gücümüzü ve gücümüzün bilincinde olmamız lazım, yerinde kullanmamız lazım. Büyük Türk Milleti bunları aşacak, bunların hepsine dersini verecek güçtedir.

Hepinize saygılar sunarım.

OTURUM BAŞKANI- Efendim, teşekkür ederiz.

Sayın Paşam, bir büyük soru işareti bıraktı konuşmasında, onun üzerinde kısaca durmak istiyorum. 11 Eylül saldırıları oldu, hemen ardından Ekim ayında Afganistan operasyonu başlatıldı. O 11 Eylül saldırıları olduğu zaman, benim aklıma da Reictagh yangını gelmişti, onu kaleme de dökmüştüm. Almanya'da Hitler'in önlenemeyen yükselişine basamak oluşturan Alman Parlamentosu yangını; bu yangın bahane edilmek suretiyle Hitler, rakiplerini acımasızca ezmenin ortamına kavuşmuş oldu. Yakın tarihte ünlü Fransız yazarı, bilim adamı Ganche Garodi'nin kitabında bu konuyla ilgili bir hususa rastladım. Amerika'da 200-300 kadar pilot uzman bir araya geliyorlar, 11 Eylül 2001 ikiz kuleler saldırısını etüt ediyorlar ve şu sonucu açıklıyorlar: *“Çok üstün bir pilotaj yeteneğine sahip olmadan, Amerika'nın en çok denetlenen ve korunan bu semalarında, bazı özel şifreleri de bilmeden bu operasyonun gerçekleştirilmesi mümkün değildir.”* Dolayısıyla “bu işi kim yaptı?” sorusunun cevabını vermek mümkün değil, ama 2-3 zavallı Arap çocuğunun yapacağı iş olmadığı, bu uzmanların raporuyla tescil edilmiş bulunuyor. Ben bunu, Paşamın konuşmasındaki soru işaretine bir başka soru işaretiyle katkıda bulunmak üzere belirtmiş olayım.

Efendim, şimdi sıra sizlerin sorularına gelmiş bulunuyor. Yaklaşık yarım saat kadar zamanımız var. Bu zaman zarfında sizler, sözlü olarak sorularınızı ve çok kısa katkılarınızı ortaya koyabilirsiniz. Lütfen soru soracak olanlar, kendilerini de tanıtsınlar.

Buyurun efendim.

MÜGE GÜRSES- Konuşmacılara çok teşekkür ediyorum. Ama burada özgün düşünce bence Birgül hanımdan geldi. Bağımsız düşünce kavramı çok önemli, başlangıç ve sonuç itibarıyla de çarpıcı oldu, teşekkür ediyorum. Bu salonlarda toplanan insanlar, endişe içindiler. Bizler, bu enerjiyi üretime dönüştürecek bir şeylere ihtiyaç hissediyoruz. Benim önerim Sayın Haberal'a, bir vatandaş olarak Sayın Rektör'den bir şey rica ediyorum,: Bağımsızlık kulüpleri olarak üniversitede böyle bir kürsü açılıp vatandaşları üretime yöneltecek bilinçlendirme çalışmaları yapılmasını ben öneriyorum. Çünkü bu toplantılarda insanlar, enerjilerini içinde tutuyorlar, benim yüreğim şu anda kıpır kıpır, ama buradan çıkınca bu enerji dağılıyor, bunu üretime dönüştürecek bir şeylere ihtiyaç var. Demin sizler de değindiniz, özellikle üniversite aydınlarının yeterli

çalışmayı sergileyemediğini, bir sürü nedenlerden olabilir, ama bunu öncelikle tespit etmek, problemi çözmede çok önemli bir basamak. Bunun devamını getirmek için halkı seferber etmek, sadece öğrenciler değil, üniversite giden öğrenciler değil, ama bizleri de içine katacak üretime yönelik bir düşünce çalışmasına ihtiyaç var diye düşünüyorum. Bunu başaramaz mıyız? Burada da Sayın Rektörümüze öneride bulunuyorum.

OTURUM BAŞKANI- Somut olarak Başkent Üniversitesi içinde nasıl bir etkinlik olabilir?

MÜGE GÜRSES- Onu bilemiyorum. Kürsü kurulabilir, yani direkt aydınlarla, üniversite akademisyenleriyle halkın daha üretime yönelik çalışmalarını sergileyecek bir şey olabilir, bunu birlikte düşünebilirsiniz.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Önerinin muhatabı Sayın Haberal; buyurun.

Prof. Dr. MEHMET HABERAL- Efendim, çok teşekkür ediyorum.

Konuşmamın başında söyledim, Başkent Üniversitesi görevini yapıyor, Başkent Üniversitesi bu bilimsel görevini yapmakla yükümlüdür. Ama üzgünüm ki Başkent Üniversitesi, sadece Başkent Üniversitesi... Tabii ben her konuşmamda şunu söyledim, burada da tekrarladım: Ülkemizde hemen hemen herkesin mazereti olabilir, ama bizlerin asla. Üniversitelerin, bilim adamlarının bir tek Yüce Allah'tan korkusu vardır. Başkent Üniversitesi, burada her dönemde, hemen hemen her ay burada çıkıyor, meseleleri tartışıyor... Tabii Başkent Üniversitesi'nin bir başka özelliği de, ben hep söylüyorum, çiftliğinden televizyonuna kadar geniş bir üretim ve hizmet alanında faaliyet gösteriyor. Çok şükür Kanal B, bugün bu konuşmalarımızı milyonlarca, sadece Türkiye içinde değil, uluslararası düzeyde, Almanya'sından, Ortadoğu'suna, İngiltere'sinden nereye ulaşabiliyorsa oraya, yani nerede uydu var ise, şu panel şu anda, benim bu konuşmam dâhil, herkes tarafından izleniyor. Bizim görevimiz budur, bilimsel olarak toplumumuza gerekenleri vermektir. Biz bunu yapıyoruz, bunu yapmakta da devam edeceğiz. Onun ötesinde, gayet tabii her üniversitede olduğu gibi, Başkent Üniversitesi'nde de enstitüler

var, bilimsel ne gerekiyorsa bunları da zaten yapıyoruz. Onun ötesini elbet ki bizim dışımızda olanlar düşünmeli.

Yönetici olmak kolay iş değildir. Hani meşhur laf var ya, “emaneti ehline teslim ediniz.” Tabii bunu ben söylemiyorum, aslında özellikle bir şeyin altını çizerek söylemek istiyorum: Kur’an-ı Kerim’de bir Nisa Sûresi var, bu, biliyorsunuz hanımlar için, Yüce Allah’ın hanımlar için vahyettiği bir süredir, onun 58’inci ayeti çok önemlidir. Bu ayeti her yönetici önüne asacak, onu okuyacak, ondan sonra yoluna devam edecek. Nedir o? Yüce Allah diyor ki, “*Emaneti ehline teslim ediniz, insanları yönettiğiniz zaman adil olunuz.*” Olay budur değerli konuklar, bu her konuda böyledir, hele hele ülke yönetiminde bu çok daha önemlidir. Esas problem, esas sorun buradadır. Siz emaneti ehline vermediğiniz sürece başınız dertten kurtulamaz. Atatürk onun için bu ülkeyi kurdu arkadaşlarıyla beraber, aziz şehitlerimizle beraber. Ne diyor? Diyor ki, “*Biz emperyalistleri veya düşmanlarımızı askeri gücümüzle yenmedik, bilim gücümüzle yendik, bilgiyle yendik.*” O halde, gerçek yöneticiler bilecek, bilgisi olacak. İkincisi, tecrübesi olacak. Hekimlikte bir tabir vardır; biz diyoruz ki, eğer iyi hekim olmak isterseniz, iyi çırak olmanız lazım; çünkü hekimlik usta-çırak işidir. Aslında hayat usta-çırak işidir değerli konuklar, tecrübeniz yok ise başarılı olmanız çok zordur. Ben de diyorum ki, eğer iyi usta olmak isterseniz, çok iyi çırak olmanız lazım. Eğer onu yapamazsanız, başarılı olmazsınız.

Üçüncüsü, icraat yapacaksınız, icraat yapabilmemiz için de güçlü olacaksınız, güçlü olabilmemiz için de inanacaksınız. Onun için ben diyorum ki, biz önce ülkemizin geleceğine inanmak zorundayız. Türkiye Cumhuriyeti’nin bir vatandaşı olarak birinci görevim, bize emanet edilen Misak-ı Milli hudutları içerisinde ülkeme sahip çıkmaktır. Benim birinci görevim budur. Diğerleri, ben Doktorum, Rektörüm falan, bunlar hep sonra gelir. Bu, benim görevim olduğu gibi, Türkiye Cumhuriyeti hudutları içerisinde, yani Misak-ı Milli hudutları içerisinde yaşayan her Türk vatandaşının da birinci görevi budur değerli konuklar. Eğer bunu bu şekilde kabul etmezsek, o zaman bu tartışmaları biz ömrümüz boyunca yaparız.

Maalesef yıllar yılı hep peşinden koşulan -ben hiçbir zaman koşmadım, bakın söylüyorum size- bu Avrupa Birliği olayı gündeme geldiğinden beri benim söylediğim şey şu olmuştur: Bu olay, bir ekonomik olaydır, bunun ötesini kabul etmek mümkün değildir. Ama maalesef yıllar yılı benim ülkem, hep Avrupa, Avrupa, Avrupa... Bunu söyleyenler, maalesef tarih bilmiyor, tarih okumuyor. Maalesef -kusura bakmayın- bizim

en önemli eksikliklerimizin başında bu geliyor. Eğer biz tarih bilsek... Zaten hani “vay Ermeni sorunu, vay o bu” diye bir tartışma olmaz değerli konuklar. Olay nedir? Ben bunu her zaman, yurtiçi-yurtdışı her toplantıda söylüyorum, diyorum ki, bakın, tarihle bugünü birbirine karıştırmayalım. Olaylar nedir? Osmanlı İmparatorluğu döneminde Birinci Dünya Savaşı, savaşta insanlar ölmüş, bunlar arasında Türkler var, bunlar arasında Ermeniler var, onlar var, bunlar var, bunların hepsi var, bu perde kapanmış. Bugün yeni bir Türkiye Cumhuriyeti var, bunların hepsi gitmiş. Zaman zaman yine bu kürsüden ben söylüyorum: Bu Batı dediğimiz, hani o meşhur yedi düvel dediğimiz insanlar, işlerine geldiği zaman tarihe sarılıyorlar, olduğu gibi bu olayları karşımıza getirmeye çalışıyorlar. İşine geldiği zaman, “olur mu canım; medeniyet, demokrasi, insan hakları, özgürlük” diyorlar. İşine gelmediği zaman, “olur mu; tarih böyle yazıyor.” Böyle şey olur mu? Niye söylüyor bunu? Yine söylüyorum buradan: Kabahat söyleyende değil ki. Ya kimde? Söyletendedir; kabahat bizdedir. Biz eğer bu efendileri konuşurursak, onlara “ne yapalım; biz ülkeyi yönetemiyoruz” dersek... İşte efendi ne demiş; “demokratik emperyalizm” demiş. Tabii bu filmler geçmişte, tarihte çok seyredildi, ama artık bunlar tarihte kaldı değerli konuklar.

Gerçekten aslında itiraf edeyim ki, şu tip toplantıları yapmaktan üzgünüm. Bu, benim ülkem insanının enerjisinin ne denli boşa harcandığının en çarpıcı bir örneğidir. Ben isterdim ki, bu toplantılar, “acaba Türkiye, Ay’ın hangi bölgesini paylaşacak?” projesini tartışarak gündeme getirsin. Zaten istenen de bu değerli konuklar; insanlar şunu düşünüyorlar: “Biz nasıl bu insanları meşgul ederiz, acaba bu boşluktan nasıl yararlanırsınız?” Maalesef bunların Türkiye’deki taşeronları hep devam ediyorlar, ama şimdi arkadaşlar konuşurken, ben hep kendime şu soruyu soruyorum: “Güzel A ülkesi şöyle yapıyor, B ülkesi böyle yapıyor, orada o yapıyor, kuzeyde şöyle...” Peki, arkadaşlar, biz ne yapıyoruz, bizim yaptığımız iş ne? Bekliyoruz ki filan yerden emir gelecek, talimat gelecek, ona göre yasa çıkaracağız.

Burada bir anımı size anlatayım: Bir kongredeydim, Amerika’dan çok yakın bir arkadaşım ile konuşuyoruz. Dedi ki bana, “Mehmet Bey, Güneydoğuda ne oluyor?” “Hayrola, ne oluyor Güneydoğuda?” “Şu oluyor, bu oluyor” falan... Ona dedim ki, “Bakın, bir Amerikan Devleti var, öyle değil mi; var. Onun sınırları var mı; var. Onun yasaları var mı; evet, o da var. Peki, Amerikan toplumu neye göre yönetiliyor kardeşim; bu yasalara göre ve bu hudutlar içerisinde ne gerekiyorsa onu yapıyor, öyle mi? Peki, Türkiye Cumhuriyeti’nin hudutları var mı; var. Peki, Türkiye Cumhuriyeti’nin yasaları

var mı; o da var. Peki, Türkiye Cumhuriyeti'nin toplumu da bu yasalarla yönetilmeyecek midir?" "Haklısın" dedi, "çok haklısın, bir çifte standart uyguluyoruz." O dönemde de Clinton Amerika'nın Cumhurbaşkanı. Bir olay anlattı, bunu Amerikalı arkadaşım anlatıyor; dedi ki, "Singapur'da bir Amerikalı çocuk bir araba soyuyor, Singapur polisi bunu yakalıyor, hemen mahpusa atıyor. Clinton dâhil, Amerika ayağa kalkıyor. Aradan bir zaman geçiyor, bu kadar tesadüf olur, North Carolina'da aynı olay oluyor, çocuğu aldıkları gibi doğru mahpusa atıyorlar. Biz maalesef bu şekilde çifte standart uyguluyoruz."

Değerli konuklar, değerli arkadaşlarım; biz niye bu çifte standardı kabul ediyoruz? Neden "bir dakika efendi, sen hele bir olduğun yerde kalsana. Bu ülke benim, hududu çizenler belli, bu hudut içerisinde bu ülkeyi korumak bizim görevimizdir, ne pahasına olursa olsun bunu korumak bizim görevimizdir" demiyoruz? Bunu söylemediğimiz sürece ki çok şükür Allah'a, hepimiz bunu söylüyoruz, bununla da gurur duyuyorum, ben ülkemle gurur duyuyorum. Ülkemin geleceğini zedeleyecek ne varsa, şahsen üniversitemin bütün ekipleri, bütün kuruluşlarımızla daima bunun karşısında olacağımızı herkesin çok iyi bilmesini istiyorum ve çok şükür Allah'a, Başkent Üniversitesi, arkadaşımızın sorusuna cevap, sadece ulusal değil, uluslararası düzeyde de bu görevini kendine yakışır bir şekilde yapmaktadır, yapmaya da devam edecektir.

Hepinize teşekkür ediyorum.

OTURUM BAŞKANI- Sayın Haberal'a teşekkür ederiz.

Sayın Haberal cerrah, yaklaşımında mesleğinden gelen özellikleri ben gördüm, "bir an evvel kesip atmak lazım" diyor galiba.

Buyurun efendim.

HÜSEYİN AVNİ GÜLER (Emekli Hava Albayı)- Efendim, Türk Telekom'un özelleştirilmesi küreselleşmenin bir parçasıdır bize göre. Acaba bu küreselleşme, bu halen başımızda olan yönetimin karşıtı bir yönetim Türkiye'nin başına geldiği takdirde, bu Türk Telekom'u eskisi gibi geri alabilir miyiz? Bunun önemini belirtmek için de şimdiye kadar açıklamadığım bir sır mahiyetindeki olayı çok kısaca anlatmak istiyorum. Ben 22 Şubat olayında binbaşydım. Hava Kuvvetlerimiz de şimdiki Hava Kurumu'nun olduğu yerlerdeydi ve Cumhurbaşkanı rahmetli Cemal Gürsel, Başbakan rahmetli İsmet

İnönü idi. O zaman televizyon yok; Etimesgut'taki radyo telsizlerini Talat Aydemir ele geçirmişti, oradan kendisi yayın yapıyordu. Biz rahmetli Cemal Gürsel'in ve İsmet Paşa'nın teybe aldığımız seslerini radyodan veremiyorduk. Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nı yöneten rahmetli Hüsnü Özkan Paşa bana emir verdi, "git, Telefon İdaresinde bu işi hallet" dedi. Ben de telefon başmüdürünü göreve davet ettim, gece saat 01.00 idi. Göreve davet ettim, zaten yakın, atladım gittim, görevinin başına gelmişti. Hemen birkaç dakika içerisinde telsizin telefonlarını kestirdi, yayımını kestirdi ve Talat Aydemir'in de birliklerle olan irtibatı için kullandığı telefonları da kestirdi ve bu suretle İsmet Paşa'nın ve Cemal Gürsel'in teybe aldığımız yayınlarını, millete olan hitabını yayınlama imkânını bulduk. Yani bu Türk Telekom bu kadar önemlidir. Diyelim ki Türkiye, İsrail'le mesela savaşa...

OTURUM BAŞKANI- Çok teşekkür ederiz, bence çok önemli bir noktanın önemli noktalarını açıklığa kavuşturduunuz.

HÜSEYİN AVNİ GÜLER- Bu daha önemli: Diyelim ki Türkiye, İsrail'e savaş ilan etti. Türk Telekom'un sahibi, zaten İsrail'le münasebette, Yunanistan da zaten Genelkurmay Başkanı'nın, Başbakanın telefonlarını dinlemiş ve kötü not almış bir şirket. Bunu halledebilir miyiz? Abaca bunu yapanlar, gaflet, delalet ve hatta hıyanet içerisinde midirler?

Saygılar sunuyorum.

OTURUM BAŞKANI- Tabii her şeyi unutsak bile, bizim Kurtuluş Savaşımız, bir telgrafçılar savaşıdır bir yönüyle, sadece silah savaşı değildir, bu çok önemli. Satılanlar geri alınır mı? Günümüzde de örnekleri var Latin Amerika'da, geri alıyorlar. Bizim tarihimizde de örnekleri var; Mustafa Kemal, 1920'den itibaren çok ciddi bir millileştirmeye işe başladı. Burası da O'nun ülkesi, O'nun emanetlerini yaşatacağımız tabiatıyla.

Sayın Başkanım, buyurun.

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN- Teşekkür ederim.

Efendim, ben fazla zaman alacak değilim. Önce Sayın Haberal'a bir yollama yapayım: "İyi çırak, ustasından belli olur" diye güzel bir söz vardır. Bu herhalde kendisini izleyecek genç nesiller için bir örnek olacaktır inşallah.

Arkadaşlarımın sözlerine katılıyorum, doğruyu kınamak doğru değildir, hepsi güzel şeyler söylediler. Türkiye'nin üzerine yönelen tehditler iç ve dış kaynaklı; içte hainler, dışarıda düşmanlar. Değişik nedenleri var, bu konuda saatlerce konuşulabilir. Ancak bir sorum var, bir de saptamam var. Sorum Sayın Gürses'e. O "profesör doktor" dedi, içişleri bakanını bir türlü anımsayamadım, acaba kim? İkincisi, devletlerin düzenini ve rejimini iktidarlar korur. Ben Türkiye üzerindeki asıl tehdidin bugünkü siyasal iktidardan geldiği kanısındayım.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkürler.

Buyurun.

ORHAN ALTINÇUBUK (Emekli Deniz Subayı)- Efendim, öncelikle Sayın Haberal'a ve bütün konuşmacılara bu değerli panel için teşekkürlerimi arz ediyorum.

Efendim, bir PKK teröristinin ele geçirilen ders defterinde, Türklerin kuvvetli ve zayıf tarafları anlatılmış bu teröriste, o da not tutmuş. Bu, zamanında Urfa'da bir müzede vardı, Terör Müzesi'nde bulunuyordu. Şu anda defter nerededir, bilemiyorum. Bu defterde Türklerin kuvvetli tarafı olarak devlet kurmaları, çok çabuk teşkilatlanıp devlet kurmaları olarak gösteriliyor. Buradan soruma geçeceğim: Son zamanlarda malum, Sayın Kundakçı Komutanımız, milli hedeflerimizden bahsetti. Bunların haricinde, temel değerlerimiz vardır, her cumhuriyetin temel değerleri vardır, bunlar Anayasamızın ilk üç maddesinde ifade edilen değerlerdir. Son zamanlarda bu değerler devamlı olarak eleştirilmekte veya değiştirilmesi gerektiği gündeme getirilmekte. Bu bir tehdit teşkil etmemekte midir? Yani "Hem laikim, hem Müslüman'ım diyemezsiniz, 'ne mutlu Türküm diyene' diyerek bu milleti birleştiremezsiniz. Osmanlı, 30 ayrı tebaayı ümmet yoluyla birleştirmiştir" gibi açıklamaları, beyanları olan siyasetçiler tarafından bu değerlerimiz ve devletimiz zayıflatılmamakta mıdır? Bunu Sayın Kundakçı ve Sayın Savaş'tan istirham ediyorum.

Sayın Güler'in de takdiminde "iki tehdit vardır" dediler, "demokrasi ve reform." Bu tabii doğrudan doğruya bana Amerikalıların demokrasi projesini hatırlattı. Kıbrıs'taki uygulamasını Sayın Denktaş ifade etmişlerdir son seçimlerden önce. Bu konuda da Türkiye'deki uygulamaları konusunda Sayın Güler'den cevap bekleyeceğim.

Teşekkürler.

OTURUM BAŞKANI- Biz teşekkür ederiz.

Bu "Osmanlı birleştiriyor, Atatürk Cumhuriyeti dağıttı" tabii son derece mantıksız bir şey, onu hemen şimdi değinmeden geçemeyeceğim. Sanki Sevr'i imzalayan Osmanlı değildi, değil mi efendim? Atatürk, Kanuni'den mi teslim aldı Türkiye'yi?

Buyurun efendim.

YUSUF SOYDAN (Emekli Asker)- Ben ülkemizin içinde bulunduğu durumun bir gün bu ülkede bir şekilde mahkemeyi Kübra kurulup hesabının sorulacağına inananlardanım. Onun için Sayın Haberal'ın başlangıçtaki tanımlamasına bir ekleme yapmak istiyorum. Bu konuşmalar, televizyonun yaptığı bu yayınlar, aynı zamanda vatandaşları bilgilendirme olduğu gibi, ilerisi için bir evrakı müskite olarak kabul ediyorum.

Benim sorum Emin Beye olacak: 19 Şubat 2000'de Türkiye'de ne kadar sıcak para vardı, Merkez Bankamızın ne kadar döviz stoku vardı? Şu anda sıcak para ne, Türkiye'nin döviz stoku ne, ne kadar para kaybolursa o günlere düşeriz? Öyle bir güne düşersek, demiryollarımızın, havayollarımızın, Silahlı Kuvvetlerimizin ve başka özelliklerimizin kuvvetliliği ne anlam taşır?

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkürler.

Buyurun.

SALONDAN- Teşekkür ederim. Ben Sayın Prof. Dr. Birgül Ayman Güler'in tanımlaması üzerine bir şey sormak istiyorum. Bize “demos” ve “kratos”tan bu yana demokrasinin beş ayrı kılıkta zorla dayatılmaya ve kakalanmaya çalışıldığını ifade etti, ki katılmamak mümkün değil. Özellikle 21. Yüzyılın sonundaki demokrasinin de yeni kılıfının gri demokrasi olduğunu düşünüyorum. Neden gri? çünkü dünyadaki bütün farklı renkler, bütün farklılıklar tekdüzeleştirilmeye çalışılıyor. Örneğin Türkiye'nin kırmızı-beyaz bir duruşu var, haritasının rengi kırmızı-beyaz, ama deniliyor ki, “Doğu ve Güneydoğuya biraz yeşil ve sarı serpelim, sizin grileşmeniz gerek. Yine aynı şekilde sizin diliniz kırmızı-beyaz; olmaz. Ne olmalı; dilinize biraz İngiliz rengi koyalım ya da başka dillerin renklerinden koyalım. Ne olmalı; gri olmalı. Peki, sizin anayasanız kırmızı-beyaz. Neden; çünkü 301'nci maddeniz var. Gelin onu biraz grileştirelim; çünkü moda olan demokrasi, gri demokrasi.” Dolayısıyla bu tip örnekleri çoğaltmak mümkündür. Türkiye Cumhuriyeti kadınlarının kırmızı-beyaz renginin de üzerine örtülmek istenen gri örtülerle renk değiştirmek istendiği, ulusal sermaye, yani kırmızı-beyaz sermaye, biraz yeşil serpererek onun da grileştirilmeye çalışıldığı bir dönem yaşıyoruz. Acaba gerçekten demokrasiye, dünyaya ithal edilen bu demokrasiye gri demokrasi diyebilir miyiz?

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkür ederim.

Buyurun.

ÇAĞRI YÜCEL- Benim sorum savunma sanayimizle ilgili olacaktı. Kısa kesmek gerekirse, olası bir Amerika-Türkiye savaşında özellikle Hava Kuvvetlerimizin Amerikan Hava Kuvvetlerine karşı caydırıcılığı ne düzeyde olabilecek, ben bunu öğrenmek istiyorum. Niye sordum bu soruyu? Çünkü Hava Kuvvetlerimiz başta olmak üzere, çoğu silahımız ve silah sistemlerimiz Amerikan yapımı ve Amerika'ya her yıl düzenli bakım için gitmek zorunda kalıyor ve bunların ana beyni olan bilgisayar sistemleri Amerika'da yapılıyor ve biz bunlara kesinlikle müdahale edemiyoruz. Son taarruz helikopteri ihalesinde Beltexon Firmasına bu teknoloji paylaşımı konusunda bir teklifte bulunduğumuz zaman, bunu büyük bir saygısızlık olarak anladılar ve ihaleden geri çekildiler. Bu yüzden böyle bir savaşta Hava Kuvvetlerimizin etkinliği nasıl

olabilecek, yani olası düşmanımızın silahıyla düşmanımıza karşı nasıl bir durumda olabileceğiz?

Son nokta olarak da, Venezüella aynı bu durum yüzünden alacağı F-16 ihalesini iptal edip uçak ihalesini Ruslara verdi ve MIG uçaklarını aldı. Ulusal savunmamızı bağımsızlaştırmak adına biz de Rusya veya Çin gibi alternatiflere yönelebilir miyiz?

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Bu sorunuzu Kundakçı Paşa not aldı zannediyorum.

Buyurun.

SALONDAN- Benim sorum da Sayın Hasan Kundakçı'ya olacak: Büyük Atatürk'ümüzün söylediği "*Yurtta sulh, cihanda sulh*" artık biraz telaffuz edilmekten yavaş yavaş çıkmaya mı başladı? Yani biz de bir şekilde buna müdahil olmak zorunda kalacak mıyız günün birinde? Belki çok uzun bir projeksiyon gibi görünebilir, ama gerek bu Kuzey Irak'taki oluşum dolayısıyla, gerekse bu Ermenistan'ın kendi anayasasına koymuş olduğu maddeleri vesaire dolayısıyla bana bunu hatırlatmış oldu bir anlamda. Kendisinin bir asker olarak görüşünü öğrenmek isterim.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkürler.

Buyurun.

SALONDAN- Teşekkürler. Panelist arkadaşlarıma, katılımcılara ve bu imkânı bize veren Başkent Üniversitesi'ne teşekkürlerimi sunuyorum efendim. Konuyu bir noktadan alıp eğitimci olmam sıfatıyla bir noktaya taşıdıktan sonra sorum Sayın Vural Savaş Bey'e olacak.

Mustafa Kemal Atatürk, Cumhuriyeti bir kuyumcu dikkati ve özeniyle kurdu. Bu kuyumcu dikkat ve özenini ben bayanların boynuna taktıkları kolyeye benzetiyorum, nadide bir kolyeye benzetiyorum, her biri birbirine özenle iliştilmiş halkalara benzetiyorum. Cumhuriyeti kurduktan sonra Mustafa Kemal Atatürk, gençliğe demiştir ki, "*Cumhuriyeti biz kurduk, onu siz yaşatacaksınız.*" Hani nerede gençlik? Gençliğe

feyiz verecek olan muallimlere de demiştir ki, “*Muallimler, yeni nesil sizin eseriniz olacak.*” Yeni nesle bakıyorum, lokallerden çıkmıyor, birahanelerden, dersanelerden çıkmıyor. Ulusal bir eğitimde dersanelerin yeri yok zaten. Diğer taraftan öğretmenlere bu şekilde görev verdi, gençliğe “uyanın” dedi. Bunun yanı sıra, Türk halkına da Orduyu emanet etti. Hepsi birbirine bağlıdır, bu zincirlerden biri koparsa zincir etkisiz kalmış oluyor ve parçalanmaya yüz tutuyor, kapanın elinde kalmış oluyor. Hepimiz biliyoruz ki, bugünkü durumu, gelişini ve sonucunu, tehlikelerini, Cumhuriyetin geldiği noktayı gördük. Diyorum ki Sayın Vural Savaş Beyefendiye bizim, Atatürk’ü içine sindirememiş bir Başbakanı Reisicumhur aday olarak hukuken görmemiz mümkün müdür? Varsa hukuki sakıncalarını bize arz edebilir mi?

Teşekkürler.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkür ederim.

Buyurun.

SALONDAN- Birincisi, gençlere söylenen sözlere katılıyorum, örf ve âdetler de bize uygun olacak; çünkü dışarıda gücün kuralları ve “Kurtlar Vadisi” kuralları işliyor, hakikaten çok kötü. Okulumuzda sigara içilmesinden ben de hiç hoşlanmıyorum.

Şimdi soruma geçiyorum: Konuşmalarda, daha önce tırnak içi olmamış olanlara ve siyaset içermeyenlere teşekkür ediyorum. Herkes aynı şeylerden bahsetti, herkes tehditlerden bahsetti; dış tehditler, iç tehditler falan...

OTURUM BAŞKANI- Alakasız konuşmadılar, hepsi aynı çerçevede konuştular.

SALONDAN (Devamla)- Genel anlamda herhalde çerçevesi aynıydı, iç tehditler ve dış tehditler. Bu tehditler görülüyor ve Haberal Rektörümüz bize güvendiğini söyledi, gençlere güvendiğini söyleyenler oldu. Ben pek aynı görüşte değilim açıkçası. Şunu sormak istiyorum: Sizin önerebileceğiniz herhangi bir yol var mı? Çünkü bu tehditler birleşmiş durumda ve amaçları da ortak, buradaki herkes bunu zaten biliyordu, zannediyorum ki o yüzden de geldiler ve sizden bunu tekrar duydular, ama ortak bir amaç duyamadılar.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkür ederiz.

Efendim, son iki kişiye söz veriyorum, ondan sonra bitiriyoruz.

Buyurun.

YILMAZ AKLAR (ASAM)- Önce bu değerli panel için teşekkür ediyorum. Konuşmacılarımız, hep Cumhuriyete yönelik tehditleri söylediler ve Türkiye'nin bu tehditlere karşı koyacak gücü olduğunu söylediler. Yani nasıl karşı koyacağız? Bu konuda fazla bir şeyler ortaya konulmadı. Hemen çok kısa şunu söyleyeceğim: Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği, Avrupa Birliği'ne giriş sürecinde kadük hale getirilmiştir, Türkiye'yi koruyamayacak hale getirilmiştir. Nasıl yapacağız, yani bu konuda değerli panelistlerin düşüncesi nedir?

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Efendim, sorularda genellikle “çözüm, çözüm” deniliyor. Çözüm için birinci adım, tedavi için teşhistir, teşhis için de konuşmanın büyük önemi vardır, onu da göz ardı etmemek lazım.

Buyurun.

GÜLTEKİN SÖYLEMEZOĞLU- Emekli devlet memuruyum. İzmir'deki Türkiye İktisat Kongresi'nde Mustafa Kemal Atatürk'ün Türk Ulusuna gösterdiği hedef var, biliyorsunuz: “*Siyasi ve askeri zaferler, iktisadi zaferlerle taçlandırılmadıkça payidar olamaz.*” Bunu söyleyen Mustafa Kemal Atatürk hakkında Antuan Zicka isminde yabancı bir yazarın “*Gizli Harfler*” adlı eserinde şu tespiti var: Dünyadaki devlet adamlarının niteliklerini araştırmış 1930'lu yıllarda. Bunların içinde petrol tröstlerinin satın alamadığı iki devlet adamı tespit etmiş: Mustafa Kemal Atatürk ve İsmet İnönü.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkür ederim.

Ben iki kişiye söz vereceğim dedim, ama çok tazyik var sağdan soldan, “bu genç öğrenciye söz ver” diye. Bakalım ne soracak...

BURCU ÖZTEKEŞİN (Türk Dili ve Edebiyatı Birinci Sınıf Öğrencisi)- Buradayım, dinliyorum, konuşmayacaktım, ama beyefendi ve genç arkadaşım gençlere olan inancını kaybettiği için konuşmak istedim. Ben gençlere, dolayısıyla kendime çok güveniyorum. Bir gençlik var ve Kurtuluş Savaşı'nda yurdu kurtaran gençlik gibi bir

gençlik var, damarlarında kanı kıpır kıpır bir gençlik var; öğrenmeye açık, öğrenmeye meraklı bir gençlik var. Ben sadece gençliğin göz ardı edildiğini düşünüyorum.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkürler.

Buyurun.

SALONDAN- Çok teşekkür ediyorum panel için.

Panelin konusu, Cumhuriyete yönelik tehditlerdi. Tehdit malum, geleceğe yöneliktir. Geleceğe yönelik tehditler konusunda elbette tatmin noktasına geldik. Ancak benim merak ettiğim, acaba bugünkü Cumhuriyetimiz Cumhuriyet mi, Cumhuriyet ismini hak eder durumda mı? Hak etmesi için bağımsız olması lazım, hak etmesi için bunu koruyacak devletin olması lazım, hak etmesi için bu yaşayacak bir coğrafyaya sahip olması gerekir, coğrafyası bugün ne durumda? Bunu koruyacak millet olması gerekir. Millet bugün bir duygusunda mı; pek çok “biz” içerisinde. Efendim, milletin varlığını koruyacak, ekonomisi ve milli kültürü. Dolayısıyla ikinci bir panele ihtiyaç gözüktüyor diye düşünüyorum.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Atatürk Cumhuriyeti diyelim, sorunuzun cevabını vermiş olalım. Korumak zorunda olduğumuz cumhuriyet, Atatürk Cumhuriyeti'dir.

Efendim, sayın konuşmacılar, buradaki sıranın tersinden hareketle, Sayın Paşamdan başlamak üzere kısaca yanıtlarını verecekler ve eksik kalan düşüncelerini özetle belirtecekler.

Buyurun.

HASAN KUNDAKÇI- Birinci soru, PKK ile ilgili bir konuydu. Bizim zayıf ve kuvvetli taraflarımızı bir PKK'lı yazmış ve bunu belirtmiş. Evet, o dönemde PKK teröristleri sürekli olarak hem çatışmalarda, hem de genel olarak stratejik alanda görüşlerini sık sık yazarlar ve ele geçirdiğimiz kimselerin de yazdıklarını alır, okur, hatta sağ ele geçmişse, oturur karşılıklı konuşurduk. “Bunu neden tespit ettin, niye tespit ettin, başka bir görüşün var mı veyahut da bizi niye böyle gördün?” şeklinde bazı çalışmalar olurdu. Sürekli olurdu bu; çünkü terörle mücadele, öyle bir mücadele ki, teröristi

karşınıza aldığınız zaman mutlaka konuşmalısınız, teröristin niyetlerini öğrenmelisiniz, ona göre stratejisini herkes belirlemeli. Örneğin benim taktiğim o dönemde, yakaladığım teröristleri hemen orada konuşturur, fazla konuşturmazdım, yani başka şeyler anlattırmazdım. 2-3 soru sorardım. 1. “Arkadaşım, civarında kim var? Şu olması lazım, o nerede?” Çünkü sen iki gün evvel onunla görüştün. Şu nerede, bu nerede?” Tabii onlar, bu notları, değerli arkadaşımızın belirttiği şekilde notlarını alırlar, sizi oyalamak için çok güzel kullanırlar bunu. Bir başlarlar, doğumundan son güne kadar güzel güzel hikâye anlatırlar. Öbür arkadaşları tehlike alanından uzaklaşmaya kadar sizi oyalarlar. Onun için, siz durumu eğer iyi bilerseniz, karşı taraftan istediğinizi almak için kendi sorularımıza, “bırak onu, şuna geç, şunu şunu şunu anlat” dersiniz. Gerçekten değerli arkadaşımızın söylediği gibi, güzel güzel not tutarlar; çünkü boş zamanları çoktur, bunların hepsini yazacak zamanları boldur.

Diğer bir konu, milli hedef konusu idi. Evet, Türkiye Cumhuriyeti’nin de elbette milli hedefleri var. Sayın Rektörümüz çok güzel bir şekilde ifade etti. Türkiye Cumhuriyeti’nin bugün en çok üzerinde durduğu, bize emanet edilen, Büyük Atatürk’ün ve silah arkadaşlarının kanla, canla kurduğu Türkiye Cumhuriyeti’ni herhangi bir şekilde duruma düşürmeden korumaktır, kollamaktır. Bunu Türk Milleti olarak, Türk Milletinin bütün unsurları olarak yapmak zorundayız. Bu ana göreve yönelik olarak bir sürü stratejimiz var, bu stratejiler de zamanı geldikçe kullanılıyor, tekrar yapılıyor, güncelleştiriliyor ve devam ettiriliyor. Ama unutmayalım ki, en önemli görevimiz, Türkiye Cumhuriyeti’ni sonsuza dek korumak ve kollamaktır. Türk Milleti, bu bölgeye, Anadolu’ya bin yıldan önce gelmiştir, bedel ödemiştir, her dönemde bedeli fazlasıyla ödemiştir. Bundan sonra da herkese ders olması için söylüyorum, yine bedeli öder, binlerce yıl, yüzbinlerce yıl biz burada oturacağız, oturacağız, başka yolu yoktur.

Benim burada biraz evvel söylediğim, yeni kurulmakta olan, Amerika Birleşik Devletleri’nin kurmakta olduğu sözde Kürt devletinin anayasasında geçen konu. Anayasaya geçince, sürekli olur olay. Sürekli olunca, milli politika haline gelir, milli hedef olur, onu belirtmek istedim. İkincisi, Ermenistan anayasasına geçen konu, Batı Ermenistan konusu, onun da milli hedefi olur, bunları belirttim. Tekrar edeyim; bunlar, yani Irak’ın kuzeyinde kurulan sözde Kürt devleti, önümüzdeki günlerde güya açıklanacakmış, karşı karşıya kesin olarak gelebiliriz. Bunları önüne koyduğu müddetçe, bunların arkasında gittiği müddetçe, karşı karşıya geleceğiz; çünkü biz burada Türkiye

Cumhuriyeti olarak, Türk Milleti olarak kimseye taviz falan verecek durumda değiliz, bir karış toprak da verecek değiliz.

Saygıdeğer konuklar; Amerika Birleşik Devletleri, orada petrolün ikinci jandarmasını oluşturmaya çalışıyor. İsrail “tek başıma artık bu jandarmalığı yapamayacağım” demeye başladı ve ikinci bir devlet, ikinci bir İsrail kurulmak üzere. Üçüncü bir İsrail’i kurmaya çalışıyorlar, Ermenistan’ı; bu da çıkarılan haritalara falan dikkatle bakarsanız, iyi incelerseniz, bu da açıkça görülmektedir.

Diğer bir konuşmacımızın sormuş olduğu, “Hava Kuvvetlerimiz ABD’ye karşı nasıl etkili olabilir? Çünkü silahlar, uçaklar onların.” Bu doğru, uçaklar onların, ama Türkiye Cumhuriyeti’nin bugün elinde çok büyük imkânlar var, teknolojik imkânlar, değiştirilebilir bunlar ve değiştirebilecek güçtedir Türkiye. Ayrıca her düşmana karşı taktiğiniz de, stratejiniz de değişik olur. Bakın, bugün Irak’ta değişik savaşlar var, değişik mücadele yöntemleri var. Amerika Birleşik Devletleri’nin çok güçlü olduğu olaylar da var, çok zayıf olduğu, yumuşak karnının olduğu olaylar da var. Onun için, elbette bunlar hepimizin önüne gelecektir.

Sayın konuşmacımızın birisi, “Yurtta sulh, cihanda sulh’u geçmişte mi bıraktık?” diyor. Atatürk’ün bize vermiş olduğu çok güzel bir öğüttür bu, bugüne kadar da Türkiye Cumhuriyeti bu sayede barış içinde gelmiştir, güzel bir sözdür. Eğer mecbur kalırsak, tabii ki kendimizi korumasını biliriz. Tabii koruma, milli gücün unsurlarıyla olur, yani politik güçle olur, ekonomik güçle olur, sosyokültürel güçle olur, sosyopsikolojik güçle olur, en son olarak da askeri güçle olur. Bakın, evvela bir ülke, birden bire askeri gücünü kullanmaz. Mesela diyeceksiniz ki, “Irak’ın kuzeyinde.” Irak’ın kuzeyinde boğazını sıkacağınız noktalar var; Habur Kapısını kapatırsınız, adam nefes alamaz. Ondan sonra, Mersin’den Habur Kapısı’na kadar giden pek çok imkân var, pek çok yol var, öbür tarafın sürekli istifade ettiği konular. Bakın, bir tanesini söylüyorum, daha başka şeyler sizlerin de aklına gelebilir, burada zaman kaybetmemek için onları söylemek istemiyorum.

Türk gençliğini ben çatışma alanlarında gördüm saygıdeğer konuklar ve onlara gerçekten her olayda hayran olmuşumdur. Tıpkı dedeleri, yani Çanakkale’yi yaratan kahramanlar gibi gördüm onları. Onun için onlara yürekten bağlıyım ve herhangi bir durum olduğu zaman da, tabii bilemeyiz böyle bir şeyi, ama geldiği takdirde de Türk gençliğinin kesin olarak çıkan sorunları çözeceğini iyi biliyorum.

Hepinize saygılar sunarım.

OTURUM BAŞKANI- “Amerika, Ortadoğu’ya yeni jandarmalar diyor” denilirken, Emin Gürses bilir, bizim Rizeli rahmetli çok muhterem bir hocamız vardı; Tahsin Bekir Balta, böyle sorular sorardı, “nasıl çözersin?” derdi. Bir arkadaşımız “şöyle yaparım, böyle yaparım, başına da jandarma dikerim” deyince, “jandarmanın başına ne diyeceksin?” demişti. Saddam’ın idam fermanını veren hâkim Londra’ya kaçmış. Yarın bu jandarmalar kaçacak yer bulabilecekler mi yeryüzünde, insan onu düşünüyor.

Söz Sayın Savcımızda.

Buyurun efendim.

VURAL SAVAŞ- Efendim, bana çeşitli sorular soruldu; fakat bu Cumhurbaşkanlığı konusunda sorulan soruya vereceğim cevabın içinde diğer sorular da sanıyorum cevaplandırılmış olacak.

Bir kere şunu açıklığa kavuşturmamız lazım: Çok demokrasi lafı yapılıyor, ama bana göre Kasım 2002 seçimlerinden beri Türkiye demokratik bir şekilde idare edilmiyor. Çünkü bir ülkenin demokratik şekilde idare edildiğinin kabulü için birinci şart, parlamento çoğunluğunun, dolayısıyla hükümetin halkın çoğunluğunu temsil edecek şekilde oluşmasıdır. Ama Seçim Kanununun azizliği veya neden ne olursa olsun, şu anda Türk Parlamentosu, halkın çoğunluğunu temsil edecek şekilde oluşmadığı gibi, bunlar Anayasayı değiştirecek bir çoğunluk da sağlamıştır. Üstelik 64 tane de sahtekârlıktan yararlanarak milletvekili olmuş kişi maalesef, yani normal prosedür işleseydi Parlamento’ya giremeyecek kişiler de bu şekilde girmiştir. Demokrasiden en çok laf eden kişiler, hiçbir zaman zaten Türkiye’de gerçek bir demokrasi oluşmasını istememişlerdir. Mahalli idareler var; dünyanın hangi demokratik ülkesinde bir belediye başkanı, yüzde 50’den oy almadan seçilebiliyor? Dikkat edin, bizde bu uç partilerin sonradan sorun teşkil eden, Anayasamızla bağdaşmayan fikirlerini hayat boyunca hayata geçirmeye çalışan insanlar, yüzde 20’lik oylarla vesairelerle Mahalli İdareler Kanunu’nun imkânlarından yararlanarak seçimleri kazanmışlardır.

Ben, bu fikri savunan, “mademki Seçim Kanunumuz böyle, işte çoğunluğu temsil etmese de oluşmuş bir Parlamento her şeyi yapsın” diyenlere şu suali soruyorum: Farz edin, bir bölücü parti yüzde 12 oy aldı. Oylar dağıldı, başka hiçbir parti de barajı geçemedi. O bölücü parti de geldi, istediği bütün anayasa değişikliklerini yaptı,

Abdullah Öcalan'ı da cumhurbaşkanı yaptı. “Seçim Kanunu böyle, ne yapalım” falan mazeretine sığınarak bunu kabul edebilecek miyiz? Şu anda bir kere sadece AKP'lilerin oyuyla Cumhurbaşkanı seçmek hem demokrasi ilkelerine aykırı, hem de Anayasamızda “*halkın birliğini de temsil eder Cumhurbaşkanı*” diyor. Hiçbir şekilde böyle bir Cumhurbaşkanı halkın birliğini temsil edemeyeceği gibi, devlet kurumlarıyla, bunların hepsi birden, kavgalı, hayatları boyunca böyle yapmışlar, kurumlar arası ahengi teşkil edemezler.

Ben bunun ötesinde, bir kere gerek görevim icabı, gerek yazdığım kitapları yazabilmek için yaptığım araştırmalar sonucu şu kanaate vardım: Türkiye'deki bu siyasal İslamcıların iki önemli özelliği var. Birincisi, kolaylıkla dış güdüme, özellikle emperyalist devletlerin güdümüne girmeleridir ki, tatbikat hep bunu göstermiştir. Ondan da önemlisi, ülke bütünlüğünü hiçbir zaman tam böyle içtenlikle, bizim gibi, Atatürkçüler gibi, vatansever insanlar gibi istememişlerdir. En ucu Cemalettin Kaplan halifeliğini ilan ediyor; “üniter, tekçi Türkiye'ye karşıyız, federe İslam cumhuriyetini ilan ettik.” Halifeliğini böyle ilan ediyor. Bazı politikacıların isimlerini saymayayım, federasyonu tartışırlar. Hâlbuki bunlar, Anayasamızın değişmez ilkesi olan “ülkesi ve milletiyle bölünmez” ilkesine aykırı.

Recep Tayyip Erdoğan'a da daha İl Başkanırken soruyorlar, “ayrımcılık...” Diyor ki, “Orada Osmanlı eyaletler sistemi gibi bir şey kurulabilir, güçleri varsa ayrılırlar. Zaten Türkiye Cumhuriyeti 70 yıl çok fazla katı üniter bir sistem benimsedi” vesaire... Ancak daha da önemlisi, bu bence en önemli meseledir, yani buna razı olup olmama meselesi; biz Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni 23 Nisan 1920'de açar açmaz ikinci kabul ettiğimiz yasa, Hıyaneti Vataniye Yasasıdır. 1925'te buna bir ek yapılmıştır, yani dini siyasete alet eden örgütler de vatana ihanet kapsamına alınmıştır. 27 Mayıs harekâtından sonra bir 15 sayılı Yasa çıkmıştır. Orada da eski Türk Ceza Kanunu'nun maddeleri sayılarak nelerin vatana ihanet sayılacağı açıkça belirtilmiştir. En önemli iki madde, 125'inci madde, yani ülkeyi bölmek için eylemde bulunma, bir de 163'üncü madde. 163'üncü madde biliyorsunuz, dini siyasete alet etmeyi yasaklayan maddeydi. Özal geldi, her ikisini birden, yani vatana ihaneti suç olmaktan çıkarttı, ama Anayasamızın son 24'ncü maddesi, Türk Ceza Kanunu'nun yürürlükten kaldırılan 163'üncü maddesiyle kelime kelime aynıdır ve yürürlüktedir, ama müeyyidesi kalmamıştır. Ancak Atatürk dâhil, doktrinde de bu böyle kabul ediliyor, yani cumhurbaşkanı vatana ihanetten yargılanacak, bunlar hangi eylemler olabilir? Dini

siyasete alet etmek vatana ihanettir. Bugün “Müslümanlıkla laiklik bağdaşmaz, 1,5 milyar İslam âlemi bizim ayağa kalkmamızı bekliyor, bu kıyam başlayacak” gibi laflar vesaire, tam madde 163’ün, vatana ihanetin kapsamında eylemlerdir.

Atatürk’ün vatana ihanet kabul ettiği eylemi yapan, yapmaya devam eden, hâlâ da devam eden insanlar, yasal boşluktan yararlanarak cezalandırılmadıkları halde, ama Anayasaya hâlâ ters düşen eylemler yapan kişilerin seçtiği kişinin ben Atatürk’ün koltuğuna oturmasını kesinlikle istemiyorum ve kabul etmiyorum. Cumhurbaşkanının bir konsensüsle, yani geçerli oyların yüzde 34’üyle değil, daha geniş bir konsensüsle seçilmesi için demokratik eylemler yapmak, demokrasiye en büyük hizmettir ve Atatürk’ün hatırası olan Türkiye Cumhuriyeti’ni korumak için birinci öncelik taşımaktadır.

Teşekkür ediyorum.

OTURUM BAŞKANI- Sağ olun Sayın Savaş.

Söz Emin Gürses dostumuzda.

Doç. Dr. EMİN GÜRSES- Benim söyleyecek bir şeyim yok. Bana krizi sordular, onu herkes biliyor, hocam daha iyi biliyor, hocam cevap versin ona.

Telekom’u sordular, yolda gelirken gördüm. MGK’nın yanında Telekom var. Soruyorsunuz MGK’ya, ki geçenlerde biliyorsunuz bilgi istemişler bir generalin dinlenip dinlenmediğiyle ilgili olarak. Telekom’un başında bir İngiliz görevli, demişler ki, “efendim, bizi dinliyor musunuz?” O da cevap vermiş, “sizi dinlemiyoruz” diye. Ayıp bir şey, yani memleket elden gitmiş demek ki. Cevap yazan adam İngiliz, “sizi dinlemiyoruz” diye cevap yazıyor.

Arkadaşımız dedi ki, “çare falan göstermiyorsunuz.” Söylüyoruz, Atatürk’ün talimatları var. Basit talimatlarını söyledim, daha geniş talimatlarını alıp okursanız görürsünüz. Ama bizim bir profesör arkadaşımız, yabancı bir dergide bir yazı yazmış. Bana bir profesör diyor ki, “Atatürk Batıcıymış, bak burada yazıyor.” Baktım, Allah Allah, bir Türk profesör; adam kaynak gösteriyor, diyor ki, “Atatürk Batıcıydı.” Aynen bunu yazmış. Arıyoruz arıyoruz, 1960’lı tarihlerdeki bir Nutuk’u kaynak göstermişti, 1960’lı tarihlerin Nutuk’unu bulduk. Yok böyle bir şey. Bunu gâvur dergisine yazmış, insaf.

Bir Türk profesör, bir Koreli profesörle beraber Amerika'da bir gâvur dergisinde bir makale yazmışlar. Diyor ki, “ Mafyavari Devlet Türkiye.” Böyle bir makale yazmış; yahu, görülmüş şey değil. Bizim YÖK'te -Erdoğan Hocam kızmasın, kendisini severim rica ettik kendilerinden- “PKK'lı tespit edilmiş, yurtdışına doktora yapmaya burslu gönderilmiş.

O çocuklardan bir tanesi, YÖK üzerinden gönderiyorlar yurtdışına, kız çocuk, ne araştırıyor, biliyor musunuz: Cambridge Üniversitesi'nde, “Mardin'deki Kürt kadınların yaşam koşullarını” araştırıyor. Dedik ki, “Bu PKK'lı, babası PKK davasından 10 sene yatmış. Yapmayın, bunun bursunu göndermeyin.” Kız gitti oraya, 5 sene kaldı. Yalvardım ben, olmadı. Şimdi kız doktorayı bitirdi, İngiliz İçişleri Bakanlığı'na, “Kürt'üm, Türkiye'de bana baskı var” diye başvurmuş. Mülteci başvurusu yapmış. Bunlar birebir tespit ettiklerimiz, edemediklerimiz de var ve ilginçtir, Londra'daki Kürt kökenli arkadaşlarımız bize bunları ifade ediyor, “böyle şeyler oluyor” diye. Ama ne yapacaksın?

Amerika'da New York'taki Ermeni arkadaşlarımız diyor ki, “Burada Yahudi lobilerine para veriyorsunuz, Türkiye'nin haklarını korusun diye. Onlar da gidiyorlar, Ermeni lobilerine diyorlar ki, ‘biz dengeyi kuralım, para da gelsin, paylaşırız’. Makovski'den alıp, Takovski'ye veriyorlar ne yazık ki, Makovski'yi biliyorsunuz, Türkiye buna çok güveniyor. Washington Enstitüsü'nde 8 Haziran 2002'de bir toplantı yapıyorlar, -biliyorsunuz Washington Enstitüsü'ne biz de para verimiz, bizim görevlileri de göndeririz bazen, Komutanım daha iyi bilir- Makovski en son kalkıyor diyor ki, “Arkadaşlar; Kerkük'ü ister misiniz?” Tarih 8 Haziran 2002. Kıyamet kopuyor. Kerkük'ü verenler bizim müttefiklerimiz. Yani biz, aklımızı başımıza toplayacağız. İngiltere'de bir profesör bana demişti ki, “siz demokrasi, kapitalizm falan, bunları iyi anlamadınız, onun tanımını bendedir” dedi, bana anlattı tanımını da burada söyleyemem, teker teker herkesin kulağına söyleyebilirim, ama şimdi biz tabii böyle bir rüzgâra kapıldık.

Bakın, Amerika'dan bir Yahudi profesör geldi, dilci profesör. Adam, The Marmara'da toplantı yapıyor ve ne diyor, biliyor musunuz? Diyor ki, “*Türkiye, Nazivari bir devlettir.*” Bana diyorlar ki, “Emin Hoca küfür” ediyor. Ben küfür etmem, söverim. Orada en önemli gazeteciler, bir sürü profesör, Bahçeşehir Üniversitesi'nin davetine gelmiş, Chomsky. Ondan sonra bir yazı yazdım Cumhuriyet'te, bana bizim bazı eski Marksistler, şimdi olmuşlar Brükselci, bana cephe aldılar: “Emin Hoca bir kitap yazmış,

‘İnsan Hakları Diplomasisi’ diye, bu demokrasiyi kötülüyor, insan haklarını kötülüyor, aman bunu okumayın.” Şu “*Sivil Örimceğin Ağında*” kitabında bunları yazdı Mustafa. Allah razı olsun, böyle hayırlı işler yapanlar var memlekette. İşte Mustafa Kemal’in dediği birinci sınıf adamlar bunlardır; memleketin ve milletin saadeti için uğraşanlar, birinci sınıf adamlardır, gerisi fasafisodur. Bana diyorlar ki, “sabahları yolda giderken çöpçülerle konuşuyorsun.” Benim için birinci sınıf adam, yolları temizliyor, sabah 06.00’da yol temizliyor, Mustafa Kemal’in tanımına uygun, birinci sınıf adam.

“Memleket için çare” diyor ASAM’lı arkadaş. ASAM bu işleri araştırsın. Sizin çalışma alanınız. Bu işleri çalışıyorsunuz. Ama Mustafa Kemal’e sorun, çareler orada; kime lanet okuyor, biliyorsunuz. Ne diyor; “*Mektebi Sultani’nin salonlarında Türkiye’nin aleyhine, Kuvay-ı Milliye’nin aleyhine toplantılar düzenleniyor, bunlara lanet olsun*” diyor. Kim var bu toplantılarda; işgalciler, içerideki entelajanslar. Bunlara Mustafa Kemal “lanet olsun” diyor. Daha ne yapsın; reçeteyi vermiş. Hoca reçeteyi verdi mi, o reçeteyi göz önüne alacaksın. Almazsan hoca ne yapsın? Antibiyotiği saatinde alacaksın, yoksa işe yaramaz, değil mi hocam?

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Teşekkürler.

Efendim, konuşma sırasını tersine çevirince yerini buldu; son söz Hanımefendinin.

Buyurun efendim.

Prof. Dr. BİRGÜL AYMAN GÜLER- Çok uzadı toplantımız, çok kısaca söyleyeyim hemen. Bağımsız düşünce kulüpleri kurma önerisi vardı Müge Hanımın, bu bence çok iyi bir öneri gerçekten. Bağımsız düşünce kulüpleri veya bağımsızlık için düşünce kulüpleri, ama bir şey düşünmenin bağımsız tavır üzerinde gerçekleştirilmesi, onun üstünde durmak lazım.

Hüseyin Avni Bey, “ne olacak Telekom’un özelleştirilmesi?” dedi. Geri alınır, tarihte görülmemiş bir şey değil, ama yazık, bizimken verdik ve üstelik de veren sorumlular, akademisyenler, bürokratlar, siyasetçiler, şimdi sonuçları yaşıyorlar ve görüyorlar. O yüzden hakikaten yazık, bu kadar yeniden uğraşacağız geri alabilmek için, ama geri alınır. Mesele, nasıl yaparız? Almıştık bir zaman, sonra yine kaptırdık. Bir de bunun dersini çıkarmak; biz nasıl kaptırdık, ne yaptık da kaptırdık? Bir de bunları

yazmak, araştırmak muhtemelen gerekecek ve geri almaya hazırlanmak, bir daha kaptırmamak üzere yönetmeyi öğrenmek, buna herhalde hazırlanmamız gerekecek.

Burada siyasi iktidar güncel tehdit olarak karşımızda duruyor, ama tehdit, bana göre daha derin bir tehdit gerçekten, konuşmamı onun üzerinden götürmeye çalışmışım. Gri demokrasi, bence sözünüze söylenecek hiçbir şey yok, çok güzel bir yorumdu gerçekten, çok yararlandım ondan. Evet, gri demokrasinin ihracı, yani emperyalizmin demokrasinin ihracı, yani “*project democracy*” denilen şeyle. Emperyalizmin demokrasi ihracı, proje demokrasisiyle geliyor. Hrant Dink cinayetinde düzenlenen cenaze töreninin en başında yürüyen, Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçisiydi. Bir kan üzerine, bir cinayet üzerine, bizim bir yurttaşımızın üzerine gerçekleştirilen muazzam bir oyunun üzerine, orada yürüyen binlerce kişinin başında yürüyen Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçisiydi. Yürüyen 50 bin kişi onu görmemiş olabilir, diyecek lafım orada yürüyen arkadaşlarıma; ama o düzenleme komitesi, o kortejin başında kimin olduğunu biliyordu. En küçük şeye müdahale edip korteji sahiplenen bir başka ülkenin büyükelçisine “sizin burada işiniz yok Mösyö, siz biraz çekilin bakalım” demek zorundaydılar; demediler. Dolayısıyla bir yorum, benim yorumum değil, ama paylaşıyorum: Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçisinin Başkanlığında yapılan o cenaze töreni, ne yazık ki tam bir turuncu devrim provasıydı ve bozuldu; yürüyenler bozdu, karşı çıkanlar bozdu.

Türkiye’de Amerikan demokrasinin ihracı çok somut biçimde gerçekten uygulanıyor. Bunlara karşı gerçekten çok uyanık olmak gerekiyor. Türkiye’nin üzerindeki tehditler çok yönlü olarak geliyor, ama bence tehdit çok daha derin. Bence tehdit, kendi bağımsız düşünme yeteneğimizi teslim etmiş olmamız. Üniversite çatısı altındayız, üniversite personeliyim, buraya bunu söylemek çok yakışacak. Çok somut yapılacak şeyler var, bence yapılacak şeyler çok ortada. Yabancı dilde yayın zorunluluğunun kaldırılması için rektörlüklerin, TÜBİTAK’ın, üniversitelerin çalışması lazım. Biz, genç meslektaşlarımız itibarıyla akademik çalışma yapma soğukkanlılığımızı yitirdik, asistanlarımdan bana saygısı ortadan kalktı, biz ortak çalışma yapamaz hale geldik; çünkü ben ikinci sınıf öğretim üyesi olarak ilan ediliyorum. Sanction Index’li dergide eğer bir tane yazınız yoksa, öğretim üyesi bile sayılmazsınız. Dışarıda doktora yapmış olan çocuk, kadroyu garantiliyor benim kürsümde. Benim yetiştirdiğim çocuk ise, onun karşısında gitmek zorunda. Böyle bir üniversite sistemi olabilir mi? Dışarıdaki üniversitede doktorasını yapıp gelen, uluslararası bilginin sahibi diye kabul ediliyor.

Bizim yaptığımız eğitim, ulusal bilgi, yerel bilgi, bu değeri kısıtlı bilgi diye ilan ediliyor. Ama doktora yapma şansı verilen öğrenci, Türkiye üzerine Mardin'deki, bilmem neredeki kadınların durumunu mu inceleyecek; o tür doktora tezleri geçiyor. Öğrenci buradan gidip “Türkiye'nin bölge yönetimine ihtiyacı yoktur” deyip savunması, konusu bu olan bir doktora tezi hazırlayamıyor.

Batı diye ilerici ve evrensel bir şey yoktur. Dergilerine gönderdiğim yazıda ben buradaki görüşlerimi savunamam, Batı dergileri tarafsız değildir, biz inanılmaz tarafsızız, bizde inanılmaz geniş bir hoşgörü var. Bir Batı ülkesinde bizim yaptığımız tartışmalar yapılsa, yapılamaz, akıllarına getiremezler, ne yurttaşı, ne siyasetçisi. Dolayısıyla burada üniversitelerde etkili olan yöneticiler var. Bu uluslararası kalite demek değil. Biz uluslararası kalitedeyiz, biz dünyanın analizini yapıp ülkemiz ve dünya için çıkış yolu gösterenleriz. Bizim çalışmalarımızı dünya duysun, çok isterim, ama lütfen, o zaman TÜBA, TÜBİTAK, rektörlükler, çeviri büroları kurun, bizim akademik dildeki yazılarımızı, anadilimizde anlatacağımız derdimizi, diğer dilleri çok iyi bilen, anadili gibi bilen, bilimsel sözlük bilgisi yüksek olanlara çevirtin ya da onlarla çalışalım ve sonra gönderin, yayınlayın deyin, takip edin, yayınlayıp yayınlamayacaklarını da görün. Bu son noktadır bana sorarsanız. Neyin son noktası? Bizim düşünce sistemimizi gerici Batı'ya teslim edişimizin son noktasıdır, bunun ötesi yoktur. Eğer bunu önleyemezsek, ben orta kuşak öğretim üyelerini temsil ediyorum diyebilirim herhalde, şu andaki genç kuşağı memleketin sorunlarına çözüm üretmek ve buradan evrensel bilgi için uluslararası arenada koşmak bakımından yönlendirme şansım yok, bitti, yönlendiremem.

Eğer benim yetiştirdiğim asistanın karşısına ne bileyim ben, Fransa'da, İngiltere'deki üniversite doktorasını almış asistan geldiğinde, benimkini gönderiyor, onu iş güvencesiyle devam ettiriyorsanız, bu iş bitmiştir. O yüzden üniversiteler, Cumhuriyetin en önemli koruyucu mekanizmalarıdır, tüm dökülen yanlarımıza rağmen. Yargı en korucu mekanizmalardandır, tüm dökülen yönlerine rağmen. Ordu en önemli koruyucu mekanizmalardandır. Sistemleri kurumlar korur. Ben üniversite mensubu olarak huzurunuzda söylüyorum; yabancı dilde yayın zorunluluğu nedeniyle bizim mesleki onurumuz Batı demokrasisi adı verilen gerici rejime teslim edilmiştir. Mesleki onurumuzu korumak için örneğin bizim yapmak zorunda olduğumuz şeyler var. Ben burada TÜBA'yı, TÜBİTAK'ı, rektörlükleri bu yönde çalışmaya davet ediyorum.

İçimizde kavga ederek varılacak bir yer yok. Ortak hassasiyet buysa, görevler açık, yapılacak işler son derece açık.

Teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Son derece önemli bilgiler, fikirler burada ortaya konuldu. Başkent Üniversitesi'nin sağladığı bu platform, değerli konuşmacılar tarafından isabetle değerlendirildi. Bu, şuradan belli ayrıca: Burada insanların geniş bir kesiminin açıkça ifade ettikleri gibi, “çözüm, eylem, ne yapmalı?” sorusu gündeme gelmiş bulunuyor. “Ne yapmalı”nın birinci şartı, gerekli bilgi ve fikirle donanmış olmaktır. Uğur Mumcu'nun dediği gibi, bilgisiz fikir olmaz, bilgisiz ve fikirsiz de çözüm olmaz, eylem olmaz. Burada çok değerli görüşler, bilgiler, fikirler ortaya konuldu, hepsine ayrı ayrı teşekkür ederiz; düzenleyenlere de, bu düzenleme fırsatını verenlere de ayrıca teşekkür ederiz. Bizi burada izleyenlere ve ekranları başında izleyenlere de iyi akşamlar demenin zamanı yavaş yavaş gelmiş bulunuyor.

Teşekkür ederim.

Prof. Dr. MEHMET HABERAL- Efendim, gerçekten size çok teşekkür ediyoruz. Bu panel özellikle bu dönemde gerekliydi. Herhalde tam yerinde, zamanında düzenlenmiş bir paneldi ve burada da gerçekten yeniden ülkemiz için bir heyecan gündeme geldiğine inanıyorum.

Her şeyden önce, artık insanlarımız şuna çok iyi inanıyorlar: Bu ülke bizlere emanet edilmiştir. Misak-ı Milli hudutları içerisinde hiçbir vatandaşımız, bu ülkenin ne bir çakıl taşından, ne de bir santimetrekaresinden feragat eder; çünkü o canlar ve kanlar pahasına bize kazandırılmıştır. Tabii ben ilave ediyorum, diyorum ki, Türkiye Anavatan, ama Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti de Yavru Vatan. Orası da yine kanlar, canlar pahasına bizim insanlarımız tarafından kurulmuş bir devlettir. Aranızda benim gibi Kızılay'da, bunu hep söylüyorum, “ya Taksim ya Ölüm” diye bağırانlarınız çok vardır mutlaka. Ancak çok şükür benim ülkem, orada yeni bir Türk devletinin kurulmasını sağlamıştır. Sayın Kundakçı'nın hep söylediği gibi, başkalarının milli politikası var da bizim yok mu? Türkiye Cumhuriyeti Büyük Millet Meclisi, Kıbrıs'ı bir milli politika olarak onaylamadı mı? İşte milli politika böyledir, milli politika budur. Çok şükür, o yolda biz devam ediyoruz.

Değerli konuklar; eğer güçlü olmazsanız, gücünüze inanmaz, kendinize güvenmezseniz, masadan her zaman yenik kalkarsınız. Onun da bir tek yolu var: Atatürk ne dedi; “*Türk, çalış, güven, övün*” dedi. Biz de bunu yapmak zorundayız. Daha açılıştta söylemeye çalıştım, eğer seyirci kalırsak, “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” dersek, İstanbul’da topraklarımızı şeyhler, tarlalarımızı, o birinci sınıf tarlalarımızı eğer betonlarla işgale seyirci kalırsak, başkalarının yıllar yılı benim ülkemi böyle masaya yatırıp tartışmasına seyirci kalırsak, o zaman bizlerin konuşmaya hakkı olmaz. Bugün bu panelin bana göre en önemli tarafı budur. Eğer yarın ülkemizle ilgili konuşma hakkını kendimizde görmek istiyorsak, bugün gerekeni yapmak zorunda değiliz, gerekeni yapmaya mahkûmuz.

Hiçbirimizin mazereti olamaz değerli konuklar, sakın ola ki şöyle bir şey düşünmeyelim: “Yarın birisi çıkar, şunu yapar, böyle yapar. Ne yapalım, biz ne yaptık.” Hiçbiri mazeretimiz olamaz. Yalnız, benim gerçekten en fazla rahatsız olduğum şey şudur: Biz toplum olarak maalesef çok mazeret beyan eden bir toplumuz. Ama o Meclis’e Çankaya tarafından girdiğiniz zaman, jandarmanın kapısında çok güzel bir ifade vardır: Orada ne diyor; “*hiçbir mazeret başarının yerini tutamaz.*” Bu kadar açık ve nettir, başarılı olmak zorundayız. Başarılı olursak, o zaman bugün sözde bizi kendilerinin peşlerinden koşturan gibi görünen insanlar, bizim peşimizde koşacaktır.

Bakın, 30 sene önce Amerika’’da söylediğim bir şeyi burada tekrarlıyorum: Amerikalılar bana sorarlardı, “Türkiye Afrika’nın neresinde, kaç tane çölünüz var?” Ben de onlara diyordum ki, “Türkiye, üç tane kıtayı birleştiren bir ülkedir. Dünyada böyle bir başka ülke yoktur. Dua ediniz ki, bu üç kıtayı bağlayan ülkenin başına gerçek anlamıyla bu ülkenin bütün ilkelerini uygulayacak bir yönetim gelsin. Türkiye bir anahtardır, eğer bu anahtarı çok iyi kullanacak bir yönetim gündeme gelirse, o zaman oturup düşünmek zorunda kalırsınız.” Bütün mesele budur, hani dedim ya, emaneti ehline vermek durumundayız.

Gelelim, Sayın Güler’in çok kısa söylediklerine: Bir gerçeği maalesef kabul etmek durumundayız; dünyada bilimsel olarak bir İngilizce hegemonyası var, bu dünya bu, bu gerçek bu, maalesef. Üniversiteyi kurduğum zaman, bana sorulan soru şuydu: “Mehmet Bey; üniversitenin eğitim dili ne olacak?” Cevabım; “Bu soruyu siz ancak bir müstemlekedeki bir rektöre sorabilirsiniz, bana bunu sormanızı ben zul kabul ederim. Benim ülkem Türkiye Cumhuriyeti’dir, Başkent Üniversitesi’nin eğitim dili hiç şüphesiz Türkçe’dir.” Ama lisan barajdır; eğer lisanı öğrenmezseniz, uluslararası arenada yerinizi

bulamazsınız, bu gerçeği görelim. Türkçe benim anadilimdir. Hatta biz manşet attık; bizim “*Yeni Dünya*”yı okuyanlarınız mutlaka çok vardır da, Sayın Güler size de ulaştıralım, orada ben manşet attırdım. Dedim ki, “*Türkçe dil bayrağımızdır.*” Dilimize sahip çıkmak, ülkemize sahip çıkmakla paraleldir, onu yapmak zorundayız, dilimize sahip çıkmak zorundayız. Öyle bir organizasyon yapacağız ki, mutlaka bu gelecek, bütün o Türkçe konuşan, Türki devletler diye görüştüğümüz ülkelere acaba Türkçe diliyle nasıl daha organizasyon yapabiliriz? Ama bir gerçeği görelim değerli konuklar: O devletlerde maalesef konuşulan anadil Rusça’dır. Gidin görün, anlamakta çok zorluk çekiyorsunuz, bu zaman alacaktır. Biz kendi dilimize sahip çıktığımız sürece, mutlaka onu uluslararası bir bilim dili haline getireceğiz, ama maalesef bu zaman alacak, bu gerçeği görmek zorundayız.

Üçüncüsü, doğrusu üzuldüm; eğer benim ülkemde bir üniversitede sizin söylediğiniz gibi, bir arkadaşımız “sen Türkçe eğitim yahut da Türkçe şunu yaptın, hadi sen bir kenara geç; sen yurtdışında şunu yaptın, gel buraya” deniliyorsa, bunun bilimsel herhangi bir dayanağı olamaz. Bugün uygulanan kurallar, kriterler vardır. Doğal olarak kriter koymak zorundasınız, sistemin gereksinimi budur, her sistemin kriteri vardır. Türkiye Cumhuriyeti’nin kriteri, Cumhuriyetin ilkeleri, Atatürk ilkeleridir ve her vatandaş, Türkiye Cumhuriyeti’nin her vatandaşı ona uymak zorundadır, kim olursa olsun, bu kapıdan içeriye girenin bu salonun kurallarına uymak zorunda olduğu gibi. Onun için sizin hassasiyetinize çok teşekkür ediyorum, ama onu elbet ki düzeltmek biz üniversitelerin, sadece yöneticilerin işi değil. Yönetici ne yapsın Allah aşkına? Biliyorsunuz Fransa -birazcık fazla açmak zorundayım, çünkü çok ciddi problemler var, özellikle üniversitelerde var- Ermeni Yasasını geçirdi. Başkent Üniversitesi’nin Senatosu’nu topladım, 2001’de aldığımız karar çok netti; dedik ki, “Başkent Üniversitesi, Fransa ile olan bütün ilişkilerini dondurmuştur.” Bugün de aynı şey geçerlidir. Benim kurumumdan hiçbir kimse, doğrudan Fransa ile herhangi bir ilişki içerisine giremez, bunu yapamaz. Ta ki onlar, o verdikleri karardan geriye dönene kadar. Ancak bunun yanında bir bakıyorum, Louvre Müzesi’yle bilmem filanca üniversitenin müzesi anlaşma imzalıyor.

Bunun yanında, Avrupa Birliği fonları; Avrupa Birliği projeleri için -kusura bakmayın- millet sırada, her yerde geçerli değerli arkadaşlar; sadece üniversitelerde değil, her yerde geçerli. Sanatla ilgili bir birimde bir arkadaşım geldi, dedi ki, “Avrupa Birliği’nin fonlarından nasıl yararlanacağız şeklinde hesaplar yapılıyor, acaba ne

dersiniz?” Cevabım; “eğer sizin arkadaşlarınızın çalışma gücü varsa, bana müracaat etsinler, ben onlara fon sağlayacağım.” Bunu söyleyebiliyorsanız, o zaman bir anlamınız vardır. Ama “Avrupa Birliği’nden kredi alacağım, Avrupa Birliği’nden araştırma yapmak için fon alacağım” diye siz her yönünüzle yarışa giderseniz...

Çok enteresan şeyler oluyor, her konuda Avrupa Birliği’nde fonlar yaratılmış ve bizim insanlarımız da karşımıza bunu getiriyorlar. Avrupa Birliği fonundan sağlıkta bilmem şu araştırma, Avrupa Birliği fonundan üniversitede şu araştırma; bunları kabul etmek mümkün değildir. Siz eğer imkânınız olmadığını başkalarına hissettirirseniz, bu öyle devam edecektir. Niye özelleştirme; sanki bu ülkenin insanının kabiliyeti yok. Şu özelleştirmeye bakın, İstanbul’da şuraya bakın, İstanbul’un en güzel yerlerine bir başkaları sahip çıkıyor. Neden? Biz bu kadar kabiliyetsiz miyiz, öyle bir şey olabilir mi? Bu ülke istiklal savaşını kazanmış, yokluklardan buraya gelmiş. Ama bütün mesele, konuşmamda söyledim, bizim ülkemizde Truva Atı yaratılıyor, dayanağı da paradır değerli arkadaşlar, bunu lütfen iyi görelim. Masa başında ve savaş meydanlarında bizimle başa çıkamayanlar, bugün para güçlerini kullanıyorlar, iş bu kadar net ve açıktır. Bunun karşısına çıkılmadığı sürece, “paranız sizin olsun, biz bize yeteriz, bize ülkemiz gereklidir” demediğiniz sürece, bir yere varmanız mümkün değildir. Ama inanıyorum ki, şu panelden sonra, özellikle ülkeyi yönetenler, oturup çok daha iyi düşünecek. Hele bu fonların, grant’ların arkasından koşanlar da herhalde oturup düşünecekler, diyecekler ki, “bu ülke o kadar güçlü ki, yokluklardan asrın medeniyet düzeyini yakaladı ve onu da aşmaya çalışıyor.” Yanlış anlamayın, ben şimdi buradan çıkacağım, uçağı gönderdim Adana’ya, oradan organlar geliyor; ben şimdi buradan gideceğim, ameliyata gireceğim. Türkiye bu, benim ülkem buraya geldi.

Ben ülkemle her zaman gurur duyuyorum, sizlere de çok teşekkür ediyorum.

-----&-----